

"A ko govori ljepše od onoga koji poziva Allahu, koji
dobra djela čini i koji govori: 'Ja sam, doista, musliman!'"
Sura Fussilat, ajet 33

informativni islamski časopis

El - Asr

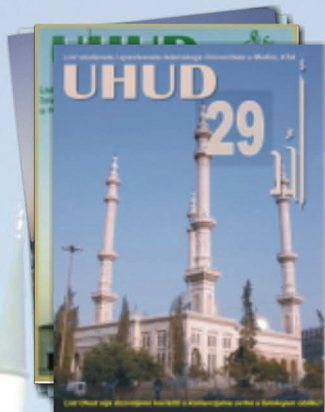
IZDVAJAMO:

- **VARANJE I PREVARA**
- **TEVBA – POKAJANJE**
- **STANJE ŽENA U DŽENNETU**
- **NAMAZ – SVJETLO NA SUDNJEM DANU**
- **IZMEĐU RAZILAŽENJA I PRAVEDNOSTI**
- **BITKA ZA CARIGRAD – KONSTANTINOPOL**

01.05.2006 / 30.06.2006 1427, H.G. broj 12, godina 3 Cijena € 1,5

MedinaBOSNA
.org

**Uskoro inšallah
arhiva 30 brojeva
za download (pdf)**

List "Uhud" izlazi jednom mjesečno u elektronskom izdanju na webstranici medinabosna.org

Na Medina**BOSNI** čitajte
o Medini, gradu
Allahovog Poslanika
sallallahu 'alejhi ve selleme,
o njegovoj ličnosti i džamiji,
o Medini kroz povijest,
njenim vrijednostima,
o njenim džamijama,
o poznatim ashabima,
tabi'inima, tabiu-tabi'inima,
i ženskim ličnostima Medine,
o Islamskom Univerzitetu,
o našem Udruženju,
o Hadždžu,
o Ramazanu,

[Home](#) [Medina](#) [Univerzitet](#) [Udruženie](#) [Hadždž](#) [Ramazan](#) [Kontakt](#) [Administracija](#)

MedinaBosna
NET.ORG.BA

ISLAMSKI ODGOJNO-OBRAZOVNI WEBSAJT
ISLAMSKI ODGOJNO-OBRAZOVNI WEBSAJT

Naslovna محمد رفاعة سينا

Uhud

- Glayna

Uhud 030

Nastanak i razvoj Kur- anskih znanosti

Kur'anske znanosti za vrijeme Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem

Islamski odgojno-obrazovni websajt

ta Bošnjaka Islamskog Un

Iz Kur-ana...

"One koji vrijeđaju Allaha
i Njegova Poslanika

ALLAH JE PROKLEO

na Dunjaluku i na Ahiretu
(na ovom i onom svijetu)

Medini, S. A.

Udruženje studenata Bošnjaka Islamskog Univerziteta u Medini, S. Arabija.

kontakt e-adresa: info@medinabosna.org
kontakt tel. (mob.) 00966 508 878 200

Informativni islamski časopis "El-Asr"

Izdavač

Stichting (Udruženje) Hidžra

Adresa

Amsterdam, Holandija

Registracija

KvK Amsterdam 34185854

Uplate na račun

Rabo Bank 1427.67.425

Urednik

Š. Fazlić

Redakcija

E. Zukić

Ebu Hamza

H. Stranjac

Dizajn

M. Ramić

U ovom broju za El-Asr pišu:

Hfz. mr. Muhammed Fadil Porča

Suad Drpljanin

Ebu Abdullah

Prof. Ishak Ahmetović

Semir Imamović, dipl. Islamski pravnik

Smajlović Osman

Esad Mahmutović

Ummu Mu'az

Cokoja Saudin

Muhammed Basara

Saradnici u ovom broju

Sead Jasavić; prof. Fikha

Informacije

Telefon: (0031) 6 253 20042

e-mail: el-asr@hotmail.com

Štampa

Štamparija "S" Zenica

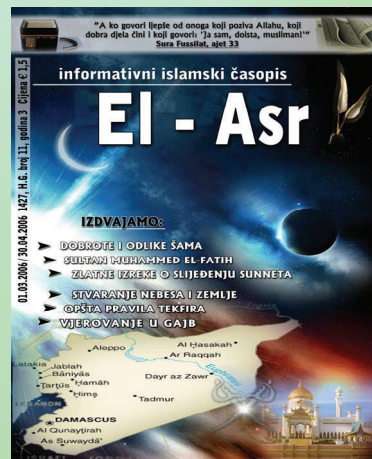
Narudžbe

El-asr@hotmail.com

U ovom broju

Varanje i prevara	4
Namaz—svjetlo na Sudnjem Danu	6
Između razilaženja i pravednosti	8
Vjerovanje u Allaha džellešanuhu	10
Istinski strah mu 'mina	13
Tevba—pokajanje	14
Naređivanje na dobro i odvrćanje od zla	17
Čudno, zar ne	19
Ar—Rija	20
Stanje žena u Džennetu	22
Put do istine	25
Opšta pravila tekfira, II dio	26
Štetnost i posljedice od konzumiranja svinjskog mesa	28
Nastanak Emevijskog hilafeta	29
Bitka za Carigrad, I dio	31
Šta su poznati rekli o Muhammedu alejhisselam	33
Pouke i poruke iz sure Jusuf, II dio	35
Fetve	37
Istina o Isa'u - sinu Merjeminu	38
Dječija priča	40
U svijetu računara	42

PROŠLI BROJ

VARANJE I PREVARA

Varanje koje je najčešće među ljudima danas jeste da se ne pokaže stvarna cijena i to zovu psihologijom kupoprodaje. Stave se cijene na primjer 1,99 euro, a neće da stavi 2,00 eura. Dakle to je jedan vid smišljenog varanja među ljudima, tako da čovjek obrati pažnju na prvi veliki broj tj. jedan a ne na ono ostalo što je napisano manjim brojem i tako dalje

Piše hfz. mr. Muhammed Fadil Porča

Jedan od velikih uzroka koji vodi i odvodi cijele narode u propast, koji nagovještava nesreću na ovom i na budućem svijetu, koji direktno vodi u neimaštinu, koji vodi vladara u nepravdu, jeste varanje i prevara, tj. zakidanje i uzimanje tuđeg hakka (prava). Cijeli jedan narod je radi ovog bio uništen, a to je bio narod Allahovog Poslanika Šuajba, alejhisselam, Uzvišeni Allah ih je opominjao, kao što kaže prijevodu sljedećeg ajeta: „A Medjenu poslasmo njihova brata Šuajba. 'O narode moj,' - govorio je on - 'Allaha obožavajte, vi drugog boga osim Njega nemate! Dolazi vam jasan dokaz od Gospodara vašeg, zato pravo na litri i na kantar mjerite i

ljudima stvari njihove ne zakidajte, i red na Zemlji ne remetite kad je već na njoj uspostavljen red. To je bolje za vas ako vjerujete.'“ (EL-A'raf, 85), a zatim ih kaznio: „I zadesi ih potom strašan potres i oni osvanuše u zemlji svojoj mrtvi, nepomični.“ (EL-

A'raf, 91) Imam Muslim bilježi hadis da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, prošao kroz pijacu i kod jednog trgovca koji je prodavao žito zavukao ruku da vidi kakvo je, pa kad njegovi prsti osjeteše vlažnost toga

što se prodaje, upita ga: „Šta je ovo vlasniče žita?“ A on mu reče: „Kiša ga je zadesila Allahov Poslaniče.“ Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mu na to odgovori: „A što nisi to što je pokislo stavio gore da ga ljudi vide.“ Zatim doda: „Ko nas vara nije naš!“

(Muslim) Dakle ovo je jedan veliki princip kojeg svaki musliman mora biti svjestan. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nam je također ukazao u hadisu kojeg bilježi Ibn Madže na pet uzroka koji vode u nesreću, a jedan od njih je kada se bude zakidalo na mjeri i vagi. Allah će tad dati nerodne godine, neimaštinu i nepravedne vladare. Uzvišeni Allah nam u Mekanskom periodu, prije objave šerijatskih propisa, govori o propisu o prevari, tj. zabrani varanja među ljudima zbog njegove velike važnosti. Kaže Uzvišeni u prijevodu tog ajeta: „Teško onima koji pri mjerenju zakidaju, koji punu mjeru uzimaju kad od drugih kupuju, a kad drugima mjere na litar ili na kantar oni zakidaju. Zar takvi ne misle da će biti proživljeni na Veliki Dan, na Dan kada

će ljudi stajati pred Gospodarom svih svjetova!“ (Al-Mutaffifun, 1-6) El-Munavi, poznati komentator hadisa, kaže: „To je da se pomješa ono što ne valja sa onim što valja, ispravno sa onim što je neispravno.“ Ovim se ne ograničava samo na trgovinu, već se

varanje može pojaviti u bilo kojem vidu emaneta među ljudima. Isticanje nečega što nije tako je vid varanja i prevare. Ibn Hadžer El-Hejsemi u definiciji prevare kaže: To je da se prikrije u trgovini ono što kada bi se pokazalo ne bi ga niko uzeo.“

Vrste varanja i prevare

Pošto ima puno vidova varanja i zakidanja posebno u današnjem vremenu, mi ćemo ovdje da se ograničimo i ukažemo samo na neke. Najčešće gdje se pojavljuje zakidanje i varanje jeste prilikom kupoprodaje. Ljudi tom prilikom sakrivaju mahanu robe, da bi je što bolje prodali. Zakidanje se pojavljuje i u količini, pokazuje se količina kolika ona u biti nije. Također u vrsti, prikazuje se vrsta koja nije u pojedinim dijelovima robe, ispravno je pomiješano sa neispravnim ili slabije vrijedno sa više vrijednim. Varanje se pojavljuje u temeljnim osobinama robe i u njihovom porijeklu. Varanje koje je najčešće među ljudima danas jeste da se ne pokaže stvarna cijena i to zovu psihologijom kupoprodaje. Stave se cijene na primjer 1,99, a neće da stavi 2,00 eura. Dakle to je jedan vid smišljenog varanja među ljudima, tako da čovjek obrati pažnju na prvi veliki broj tj. jedan a ne na ono ostalo što je napisano manjim brojem i tako dalje. Zatim od vidova varanja jeste miješanje dobrog sa lošim ili kvalitetnog sa nekvalitetnim, od čega je na primjer u tečnostima miješanje vode sa mlijekom ili vode sa benzinom, a onaj koji to prodaje će reći da on to prodaje po manjoj cijeni nego onaj koji to ne miješa. Na taj način ovaj ustvari dobija mušterije, tako da je sve to prevara.

Od prevare u pogledu braka naći ćemo da se sakrije bolest ili mahana kod dotične osobe, tako da je ona tek otkrije nakon udaje ili ženidbe. Od vrsta prevare, posebno kod staratelja u pogledu žena, jeste i to da ne uloži dosta truda da pronađe onoga ko bi bio adekvatan i ko bi bio pogodan za tu

djevojku kojoj je on staratelj. Dužan je da se potrudi da sazna ko je dotični koji traži njegovu kćerku da se njome oženi. Veliki je musibet i to što se ne poznaju šerijatski propisi. Ako te neko pita o dotičnoj osobi u pogledu braka kakva je ona, dužan si da kažeš ono što znaš i to se ne ubraja u gibet, jer njima dvoma je zajedno živjeti, pa je bolje sada da se to sazna, nego kad imadnu djecu pa onda dođu problemi i dolazi do rastave braka. Dužnost je da se upoznaju na šerijatski način, ne ašikovanjem, već preko onih koji poznaju i jednu i drugu osobu. Način kako će se čovjek kloniti prevare i varanja, jeste da bude svjestan odgovornosti, a to je kada Allah, džellešanuhu, nekome povjeri određenu vlast i emanet, radilo se to o porodici, o džematu, o nečem među muslimanima ili nečem drugom. Ko to iznevjeri, zabranjuje mu se Džennet. Hadisi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, su žestoki u pogledu toga, jer je žestoko i to što je taj dotični uradio. *Kaže Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, : "Nema ni jednog roba kome Allah, džellešanuhu, da nešto u vlast, pa on to iznevjeri, koji kada umre, a da mu Allah neće zabranjenim Džennet učiniti."* (Muslim) A u drugom hadisu kod Buharije: *"Kome god muslimanu da Allah, džellešanuhu, da nekoga vodi i predvodi, a on ih ne bude savjetovao, neće osjetiti Džennetskog mirisa."* (Buharija)

Mnogi zapostavljaju pitanje odgoja djece i u tom pogledu mnogi su uzrokom da im porodice budu u džehennemskoj vatri. Imam Ibn Kajjim, rahimehullah, opisujući ovo slikovito, kako bi trebao da bude jedan čovjek u svome odnosu prema svojoj djeci kaže: "Koliko i koliko je onih, koji su nesretnim učinili svoju djecu, dijelove svojih džigerica i na dunjaluku i na Ahiretu, zapustivši ih i ne odgajajući ih kako treba. Pomažući im u njihovim strastima, misli da im daje počast, a takav tu svoju djecu ponižava. Misli da im je milostiv a on im u stvari nepravdu i zulum čini. Takav neće vidjeti korist od svoje djece, niti će

pribaviti dunjalučku niti ahiretsku korist za njih. A da pogladaš i pouku uzmeš iz toga, što su djeca na krivom putu i neispravna, u većini slučajeva ćeš vidjeti da je to došlo od njihovih roditelja. Iznevjerili ih oni sami, pa im se vraća ono što su sami svojim rukama učinili.

I na kraju da spomenemo i prisjetimo se kakve sve štetne posljedice nosi sa sobom varanje i prevara. Od posljedica varanja i prevare jeste da je to put do Džehennemske vatre. To ukazuje na neispravno srce, srce onoga koji je krenuo putem propasti. Prevarena i varanje udaljava čovjeka i od Allaha i od ljudi. To ukazuje na slabost imana. Prevarena je uzrok da čovjeku dova ne bude kabul (primljena). Prevarena čini da se ukida bereket (blagoslov) u imetku i životu. Prevarena dovodi do neimaštine i zuluma, do nepravde vladara. Kada pogledamo među svijetom vidjet ćemo da većina onoga što se upravo dešava među ljudima jeste ustvari plod prevare i varanja, plod zakidanja kako u opštem tako i posebnom smislu.

Da nas Allah, džellešanuhu, učini od onih koji nastoje da Allahove i ljudske hakkove (prava) ispune, od onih koji su daleko od svakog vida varanja i prevare, od onih koji ispunjavaju Allahove propise i uspostavljaju Njegov Zakon i od onih s kojima je Allah zadovoljan. AMIN!

NAMAZ – SVJETLO NA SUDNjem DANU

Na ovaj način, dragi moj brate, postaje ti jasno da se namazom ne želi samo formalno činjenje određenih radnji, već se, pored tih određenih radnji i pokreta, traži prisutnost i smirenost, obavljanje u tačno određenom vremenu i ustrajavanje u tome, jer Uzvišeni Allah prijeti svakom onom koji se poigrava s namazom, zaboravlja i nemaran je prema njegovoj svrsi i suštini, kao što stoji u prijevodu značenja 4. i 5. ajeta sure El-Ma'un: "A teško onima koji, kada molitvu obavljaju, molitvu svoju kako treba ne izvršavaju."

Piše Ebu Abdullah

Od osobina iskrenih vjernika jeste i obavljanje namaza. Uzvišeni Allah je opisao vjernike ovom osobinom na mnogim mjestima u Svojoj Knjizi. Tako, Uzvišeni kaže, kao što stoji u prijevodu značenja: "Uputstvo je svima onima koji se budu Allaha bojali; onima koji u nevidljivi svijet budu vjerovali i molitvu obavljali i udjeljivali dio od onoga što im Mi budemo davali." (El-Bekara, 2-3) "Uputa je i milost onima koji budu dobro činili, onima koji molitvu budu obavljali i zekat davali i koji u onaj svijet budu čvrsto vjerovali." (Lukman, 3-4) "Uputa je i radosna vijest onima koji vjeruju, koji molitvu obavljaju i milostinju udjeljuju i koji u onaj svijet čvrsto vjeruju." (En-Neml, 2-3) "One koje vjeruju i čine dobra djela i molitvu obavljaju i zekat daju čeka nagrada kod Gospodara njihova; i ničega se oni neće bojati i ni za čim oni neće tugovati." (El-Bekara, 277) Uzvišeni Allah naređuje vjernicima da se odlikuju ovom osobinom, pa kaže, kao što stoji u prijevodu značenja: "I molitvu

obavljate i zekat dajite, a za dobro koje za sebe pripremite naći ćete nagradu kod Allaha, jer Allah dobro vidi ono što radite." (El-Bekara, 110)

"A vi molitvu obavljajte i zekat dajite i Poslaniku poslušni budite da bi vam se ukazala milost." (En-Nur, 56)

"Kazuj Knjigu koja ti se objavljuje i obavljaj molitvu, molitva, zaista, odvraća od razvrata i od svega što je ružno; obavljanje molitve je najveća poslušnost! - A Allah zna šta radite." (El-Ankebut, 45)

Šta su ispravni prethodnici rekli o značenju obavljanja namaza

1. Ibn Abbas, radijallahu anhum, kaže:

"Obavljanje namaza ustvari je upotpunjavanje rukua i sedžde, učenje Kur'ana, poniznost, strahopoštovanje i prisutnost srca u svemu tome."

2. Katade, rahmetullahi alejh, kaže: "Obavljanje namaza jeste njihovo obavljanje u tačno određenim im vremenima, vođenje brige o njihovom abdestu, njihovim rukuima i sedždama."

3. Mukatil b. Hajjan, rahmetullahi alejh, kaže: "Obavljanje namaza podrazumijeva njihovo obavljanje u tačno im određenim vremenima, upotpunjavanje abdesta, rukua i sedždi, učenje Kur'ana na njima, učenje tešehhuda i donošenje salavata na Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve selleme."

Sva spomenuta značenja su ispravna i pojam "obavljanje namaza" sve ih obuhvata, stoga se može reći da obavljanje namaza podrazumijeva: ustrajnost u njegovom obavljanju u tačno određenim vremenima vodeći računa o sastavnim djelima i pokretima u namazu, jer obavljanje neke stvari znači ispunjavanje prava te iste stvari. Za čovjeka se kaže da je obavio neku stvar ukoliko ispoštuje sva prava koja

zahtijeva ta stvar.

Jezičko značenje namaza je dova, dok je šerijatsko: ime za određena djela od stajanja, rukua, sedžde, sjedenja, dove i zahvale, na određen način u tačno određenim vremenima.

Na ovaj način, dragi moj brate, postaje ti jasno da se namazom ne želi samo formalno činjenje određenih radnji, već se, pored tih određenih radnji i pokreta, traži prisutnost i smirenost, obavljanje u tačno određenom vremenu i ustrajavanje u tome, jer Uzvišeni Allah prijeti svakom onom koji se poigrava s namazom, zaboravlja i nemaran je prema njegovoj svrsi i suštini, kao što stoji u prijevodu značenja 4. i 5. ajeta sure El-Ma'un: **"A teško onima koji, kada molitvu obavljaju, molitvu svoju kako treba ne izvršavaju."** Tako da ne mora značiti da svaki onaj koji ustane i obavi namaz da ga je uistinu i obavio kako treba, jer namaz zahtijeva potpunost, iskrenost, skrušenost i poniznost, strah i nadu. Kada su ove stvari izostale iz namaza ljudi njihov namaz nije im povećao ništa drugo do udaljenost od Uzvišenog Allaha, zbog čega će i biti u najdubljim slojevima džehennema. Svoje namaze nisu obavljali potpuno, u njima nisu osjećali strah od Uzvišenog Allaha, niti su se njihovim obavljanjem nadali Allahovoj milosti, već su ih obavljali radi ljudi. Pretvarali su se. Nisu upotpunjavali svoje rukue i sedžde. Nisu osjećali smirenost u svojim namazima i nisu spominjali Allaha, subhanehu ve te'ala, osim malo.

Dakle, od neophodnih stvari za ispravno uspostavljanje i obavljanje namaza su: upotpunjavanje namaza sa smirenošću, tj. klanjač upotpunjava ruku, sedždu, učenje Kur'ana, donošenje tesbiha, slavljenje i veličanje Allaha na ruku i sedždi sa smirenošću. Svaki onaj koji umanju nešto od spomenutog, npr. da ne upotpunjava rukuu ili sedždu, krade od svog namaza, kao što je došlo u hadisu da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: **"Najgori ljudi su oni koji krade od svoga namaza."** Upitali su: "Allahov Poslaniče, kako da

(čovjek) krade od svog namaza?" Odgovorio je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme: **"Tako što ne upotpunjava svoje rukue i sedžde."** (Ed-Darimi, 78; Malik, 73; Ahmed, 2/56, 5/210, 20) Ko ne upotpunjava svoj namaz i krade od njega mora se upozoriti i posavjetovati. Zar nije potrebno savjetovati i upozoriti onoga koji krade imetak?! Svakako. Dok je savjetovanje i upozoravanje onoga koji krade od svog namaza potrebnije i preče. Onaj koji primjeti čovjeka da se poigrava sa svojim namazom, ne obavlja ga sa smirenošću, i ne upozori ga, zajedno s njim učestvuje i ima udjela u grijehu. Abdullah b. Mes'ud, radijallahu anhum, je rekao: **"Ko vidi čovjeka da se poigrava i griješi u svom namazu i ne upozori ga, učestvuje zajedno s njim u grijehu."** Znači, smirenost je jedan od sastavnih dijelova namaza i namaz neće biti ispravan bez nje. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, je čovjeku koji je klanjao dva rekata i požurio s njima, nije upotpunjavao rukue i sedžde, naredio da ponovi svoj namaz. Nakon što je ponovio svoj namaz i postupio na isti način kao i prvi put, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, mu je naredio da opet ponovi namaz. Kada je i drugi put postupio na isti način u svom namazu i Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, mu opet naredio da ponovi namaz, čovjek je rekao: **"tako ti Onoga Koji te je poslao s istinom, ja ne znam da bolje obavim svoj namaz, pa me pouči."** Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, ga je poučio smirenošću, umjerenošću i potpunosti u namazu. Rekao mu je: **"Kada ustaneš da obaviš svoj namaz, donesi tekbir, zatim prouči iz Kur'ana ono što ti je lahko, zatim idi na ruku i ostani na njemu sve dok se ne smiriš, zatim se podigni i ispravi, zatim idi na sedždu i ostani na njoj sve dok se ne smiriš, zatim se ispravi i sjedi smirujući se u tom položaju i ovako postupaj u cijelom svom namazu."** (muttefekun alejh) Od jednog ispravnog prethodnika se prenosi da je rekao: "Namaz je vaga, pa ko ga

upotpuni bit će mu i upotpunjeno, a ko ga ne upotpuni i zakine nešto od njega, pa već znate šta je Uzvišeni rekao o onima koji zakidaju: **"Teško li se onima koji pri mjeranju zakidaju"** (prijevod značenja sure El-Mutaffifun, 1). Imam Malik, rahmetullahi alejhi, je rekao: **"Govorilo bi se: 'Svaka stvar se upotpunjava i umanjuje, zakida.' Pa, kada Uzvišeni Allah prijete onima koji pri mjeranju zakidaju, šta je tek s onima koji u namazu zakidaju?!"** Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, bi znao na sabah-namaz učit između šezdeset i stotinu ajeta. Ashabi, radijallahu anhum, bi na svojim rukuima i sedždama znali izgovarati i po deset puta tesbih. Dok, danas, većina ljudi ne upotpunjava svoje rukue i sedžde, nisu smireni u svojim namazima iako tvrde da slijede prethodne generacije?! Naročito ne vode računa o svojim namazima kada klanjaju sami, pojedinačno, ili kada naklanjavaju nešto od namaza kada zakasne za imamom, ili ukoliko su putnici, ili kada klanjaju dobrovoljne namaze. Vidjet ćeš ih kako obave svoj namaz za kratko vrijeme, ne upotpunjavaju rukuu niti sedždu, ne ispravljaju se potpuno nakon rukua, niti se smiruju između dvije sedžde. Misle da im je namaz ispravan i bez toga, da se u dobrovoljnim namazima dozvoljava ono što je zabranjeno u obaveznim, fard namazima, da je namaz putnika ispravan i bez smirenosti i potpunosti. Na sve ovo navodi ga slabost imana ili neznanje o ovom značajnom ibadetu. A razlog tome su opet šejtanove spletke, obmanjivanje i zavođenje klanjača, kako bi ga udaljio i izdvojio od onih klanjača kojima je Uzvišeni Allah obećao Svoju milost i zadovoljstvo, i učinio kradljivcima od svojih namaza kojima je Uzvišeni obećao kaznu i poniženje.

Molimo Allaha, subhanehu ve te'ala, da nas sve uputi na Njegov pravi put i da nas sačuva šejtanskih spletki i obmana! Uistinu, On, Uzvišeni kadar je da sve učini!

IZMEĐU

RAZILAŽENJA I PRAVEDNOSTI

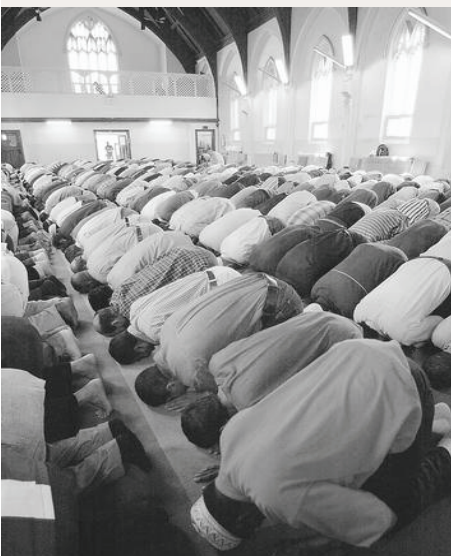
Nikad kao danas islamski saf, nije bio ovoliko razjedinjen. Nikad kao danas muslimani nisu bili na ovako niskom stepenu i ovoliko poniženi. Nikad se naš neprijatelj nije ovoliko oholio nad nama kao danas. Po brojnosti smo najbrojniji, a istovremeno smo najponiženiji, a to je sve zbog naše razjedinjenosti. Muslimani su se oglušili na riječi Allaha, džellešanuhu, koje glase u prijevodu ajeta: „Svi se čvrsto Allahova užeta držite i nikako se ne razjedinjujte!...”

Šejh Mahmud Muhammed El-Hazendar, preveo: prof. Sead Jasavić (Islamski Univerzitet Medina)

Nikad kao danas islamski saf, nije bio ovoliko razjedinjen. Nikad kao danas muslimani nisu bili na ovako niskom stepenu i ovoliko poniženi. Nikad se naš neprijatelj nije ovoliko oholio nad nama kao danas. Po brojnosti smo najbrojniji, a istovremeno smo najponiženiji, a to je sve zbog naše razjedinjenosti. Muslimani su se oglušili na riječi Allaha, džellešanuhu, koje glase u prijevodu ajeta: „Svi se čvrsto Allahova užeta držite i nikako se ne razjedinjujte!...” (Ali-Imran, 103) Neki od razloga toj razjedinjenosti jesu sigurno pristrasno i slijepo slijeđenje nekog učenjaka, mezheba, ideje i sl., te odbijanje i u potpunosti odbacivanje drugog mišljenja. Da bi bolje shvatili koliko je to pogrešno i da nas ova razjedinjenost samo udaljava od uspjeha, navešćemo, šta su rekli po ovom pitanju brojni učenjaci:

1. Šejhul-Islam Ibnu Tejmiđe, rahimehullah, kaže: "...Allah, džellešanuhu, nam je naredio držanje sloge i džem'ata, a zabranio nam je uvođenje novotarja u vjeru, kao i namjerno izazivanje razilaženja u stavovima i mišljenjima. (Medžmu'atul-Fetava, 3/285) Allah, džellešanuhu, kaže u prijevodu ajeta: "Tebe se ništa ne tiču oni koji su vjeru svoju raskomadali, i u stranke se podijelili -

Allah će se za njih pobrinuti. On će ih o onome što su radili obavijestiti." (El-En'am: 159.) Poslanik, alejhisselam, kaže: "Strogo se držite džem'ata, jer je Allahova ruka nad džem'atom!" (Tirmizi, br.2091, Nesa'i, br. 3954)

2. Šejhul-Islam Ibnu Tejmiđe, rahimehullah, kaže: "Brojne vrste razilaženja koja su se dešavale muslimanima, bilo međ' ulemom i šejhovima, ili međ' vođama i velikodostojnicima - su glavni povod potpadanja muslimana pod kafirsku čizmu i kontrolu!!!" (Medžmu'atul - fetava, 3/421)

3. Imam Ibnul-Kajjim, rahimehullah, kaže: "...ako određena vrsta razilaženja i

neslaganja bude na način, koji ne vodi frakcionizmu, međusobnom kontriranju i pariranju... u tom slučaju takva vrsta razilaženja nije opasna i štetna!" (El-Sava'ik el-Mursele, 2/519)

4. Imam el-Lejs b. Sa'ad, rahimehullah, kaže: "Kada se razidemo po nekom pitanju, tada ćemo pribjeći mišljenju koje je obuhvatnije i sigurnije!" (Džami'u bejanil-'ilm, 2/906)

5. Imam Malik, rahimehullah, kaže: "...ne smatram da je ono na čemu sam ja manje vrijedno od onoga na čemu si ti, a volio bih da uvijek obojica budemo u pravu!" (Sijeru E'alamil-Nubela', imam el-Zehebi rhm., 8/114)

6. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kaže: "Obojica ste dobro postupili, i nemojte se (bespotrebno) razilaziti, jer su prijašnji narodi propali zbog toga što su se bespotrebno razilazili!" (Sahihul-Buhari, br.3476)

7. Šejhul-Islam Ibnu Tejmiđe, rahimehullah, kaže: "...raspravljanje i parničenje neće biti od koristi, ako bude nepravedno ili pak pristrasno! (Medžmu'atul-Fetava: 4/108)

8. Imam el-Maverdi, rahimehullah, ovako opisuje ponašanje fanatične i pristrasne osobe, one koja uvijek misli biti u pravu: "...to što ti kažeš nije

tačno zbog toga što moj šejh to nigdje nije spomenuo, a što moj šejh nije spomenuo - u tom dobra nema!?" (Edebul-Dunja vel-Din, str.70)

Pravednost u povodaњу za istinom

9. Imam Ebu Hamid el-Gazali, rahimehullah, nakon odustajanja od eš'arijske akide i stavova, pred kraj svog života, nailazi na oporbu i suprostavljanje od strane eš'arijskih fanatika, povodom čega je napisao svoje poznato djelo Fejsalul-Tefrika, u kojem stoji slijedeće: "Ko bude smatrao da je hakk (istina), 'vakuf' (vlasništvo), određene grupe ljudi... taj je nevjerstvu bliži! (Fejsalul-Tefrika, str.70)

10. Šejhul-Islam Ibnu Tejmijje, rahimehullah, kaže: "...fanatičnost i pristrasnost, određene osobe, prema svojoj stranci, partiji ili pravcu - onda kada su u pravu i onda kada to nisu - je cijepanje i razbijanje koje je Allah, džellešanuhu, pokudio!" (Medžmu'atul-Fetava, 11/92)

11. Šejhul-Islam Ibnu Tejmijje, rahimehullah, kaže: "Allah, džellešanuhu, i Njegov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naređuju slogu, džem'at, i zajedništvo, a zabranjuju cijepanje i razilaženje!" (Medžmu'atul-Fetava, 11/92)

12. Šejhul-Islam Ibnu Tejmijje, rahimehullah, kaže: "Nema tog imama tj. 'alima (islamskog učenjaka), a da se u nekim mišljenjima ili stavovima neće slijediti, gdje, i pored toga što se u dotičnim pitanjima neće slijediti, ne biva prekoravan zbog takvih svojih mišljenja ili stavova!" (Medžmu'atul-Fetava, 10/383-384)

13. Mnogi islamski učenjaci bi znali reći: "Fakih (islamski pravnik), ne smije primoravati svijet na slijeđenje svojih stavova (svog mezheba)! (Medžmu'atul-Fetava, 30/80)

14. Šejhul-Islam Ibnu Tejmijje, rahimehullah, kaže: "...gotovo svaki

čovjek želi dati prednost osobi za kojom se povodi u vjerskim ili dunjalučkim pitanjima, što kasnije može odvesti bespotrebno raspravljanju, svađi i podjeli - dakle svemu onome što je Allah, džellešanuhu, i Njegov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, zabranio!? (Medžmu'atul-Fetava, 20/291)

15. Imam el-Zehebi, rahimehullah, kaže: "Nemoj da ti sva briga bude tvoj mezheb! Ako te učenje fikha (vjere), bude interesovalo radi raspravljanja, pokazivanja, ili pomaganja svog mezheba po svaku cijenu, ili ti briga bude savlađivanje mišljenja pravnih škola i uzdizanje nad drugima - znaj da to nije onosvjetski fikh, već ovosvjetski, i sumnjam da ćeš sutra moći stati pred Allahom, džellešanuhu, i reći: Učio sam znanje radi Tvoga lica, i podučavao sam druge samo radi Tebe... i nemoj biti ubijeđen da je tvoj pravac (mezheb, mišljenje, partija, stranka), bolji od svih ostalih pravaca, i da je najdraži Allahu, džellešanuhu, jer i sam znaš da nemaš dokaza za to što smatraš, kao ni tvoj neistomišljenik!" (Bejanu Zaglil-'ilm, str.16)

16. Šejhul-Islam Ibnu Tejmijje, rahimehullah, kaže: "Ne postoji 'alim (islamski učenjak), a da ne posjeduje određene stavove ili mišljenja, kojima se neizbježno daje prednost nad mišljenjima i stavovima ostalih imama i 'alima! (Medžmu'atul-Fetava, 20/293)

17. Šejhul-Islam, Ibnu Tejmijje, rahimehullah, kaže: "Bid'at (novotarija), u početku bude dužine pedlja, da bi se kasnije, putem svojih slijedbenika, mogla mjeriti laktovima, miljama ili fersehimama!? (Medžmu'atul-Fetava, 8/425)

18. Imam el-Ševkani, rahimehullah, kaže: "Hal, odnosno stanje pristrasnih osoba i fanatika je: ...traženje dokaza kojim bi potvrdili ono na čemu su... i ako su ubijeđeni ili pak znaju da je hakk (istina), na drugoj strani!?" (Edebul-Taleb, str.81)

19. Šejhul-Islam Ibnu Tejmijje,

rahimehullah, opisuje pristrasnu i fanatičnu osobu, slijedećim riječima: "...krije, i u javnost ne iznosi ono što sutra može poslužiti za dokaz suprostavljenoj strani." (Iktida'ul-Siratil-Mustekim, 1/73)

20. Imam 'Izz b. 'Abdul-Selam el-hanefi, rahimehullah, kaže: "Pristrasna osoba je ona koja misli da je hakk, skućena samo u stavovima (mezhebu, stranki), imama kojeg slijedi!?" (Kava'idul-Ahkam, 2/136)

21. Imam Šafija, rahimehullah, kaže: "Znanje je rodbinska veza među ulemom i razumom obdarenima, i ne mogu shvatiti kako se njima mogu pripisivati oni kod kojih je znanje postalo glavnim oruđem za kidanje veza i neprijateljstvo!" (Ihja'u 'Ulumid-din, 1/46)

22. Šejhul-Islam Ibnu Tejmijje, rahimehullah, kaže: "Čovjek ne smije učiniti svog uzora (imama), i njegove slijedbenike - jednim ljudima na svijetu, tako da voli samo one koji njega slijede, ili da mrzi one koji ga ne slijede!?" (Medžmu'atul-Fetava, 20/8-9)

23. Šejhul-Islam Ibnu Tejmijje, rahimehullah, kaže: "Pristrasne i fanatične skupine su one koje ne primaju određeni stav ili mišljenje, izuzev stavova i mišljenja koje samo njihova skupina prenosi ili praktikuje!?" (Iktida'ul-Siratil-Mustekim, 1/74-75)

24. Imam Ibnul-Kajjim, rahimehullah, kaže: "Pristrasna je ona osoba koja pretpostavi mišljenje svog uzora (osobe koju slijedi, i za kojom se povodi), Kur'anu, Sunnetu i stavovima ashaba... i ona je zaslužnija kazne i ukora, a ne nagrade!" (I'lamul-Muvekki'in, 2/210)

25. Šejhul-Islam Ibnu Tejmijje, rahimehullah, kaže: "Ulema - islamski učenjaci... su putevi, dokazi i spone između običnog svijeta i Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, zbog toga što im oni dostavljaju njegovu poslanicu, i što im je pojašnjavaju na osnovu svog idžtihada." (Medžmu'atul-Fetava, 20/224)

VJEROVANJE U ALLAHA DŽELLEŠANUHU

Ukoliko čovjek razmišlja o stvorenjima, onda će ga takvo razmišljanje uputiti na veličinu i moć Stvoritelja te na nužnost Njegova postojanja. Npr. ako čovjek posmatra jedan predmet koji je lijep i precizno napravljen, onda ga to upućuje da je neko napravio taj predmet i ljepota tog predmeta ukazuje na sposobnost onoga koji je to napravio

Piše Ishak Ahmetović

Iman u Allaha je prvi temelj islamskog vjerovanja. Vjerovanje u Allaha, džellešanuhu, znači čvrsto ubjeđenje da je Allah, džellešanuhu, jedini Gospodar, Vladar i Stvoritelj svega. Zatim vjerovanje da Allah, džellešanuhu, jedini zasluhuje da Mu upućujemo sve vrste ibadeta kao što su: namaz, post, zekat, hadždž, džihad, dova, nada, strah, te-vekkul (oslanjanje), ljubav.., i vjerovanje, te da Allah ima Svoja vlastita lijepa imena i savršena svojstva, te da je daleko od bilo kakve manjkavosti.

Vjerovanje u Allaha, džellešanuhu, je duhunost svakog čovjeka

Ako bilo koji čovjek bar malo razmisli, vidjeće da mu je Allah, koji ga je stvorio, dao određena sredstva, pomoću kojih može izučavati razne vrste vjerskih i dunjaličkih tj. ovosvjetskih znanosti, bez kojih nebi bio u stanju da stekne i nauči bilo šta od nauke. Kao dokaz za ovo navešćemo prevod značenja ajeta: „Allah vas je izveo iz utroba vaših majki a da ništa niste znali, pa vam je dao sluh, vid i

srce, ne biste li bili zahvalni.“ (En-Nahl 78) Tako da ćemo pravu zahvalnost koju dugujemo Uzvišenom Allahu, izraziti korištenjem spoznajnih osjetila koja nam je On podario. Stoga, sve dok čovjek ne spozna svoga Stvoritelja, on nemože slijediti Njegovu uputu koja ga čini srećnim, kako na dunjaluku tako i na Ahiretu, i zato biva na strašnom

gubitku. Otuda je, prva duhunost svakog čovjeka, da na sve moguće načine, spozna je Uzvišenog Allaha.

Temelji vjerovanja - imana

Allah, džellešanuhu, u značenju prevoda ajeta u Kur'anu kaže: „Poslanik

vjeruje u ono što mu se objavljuje od Gospodara nje-gova, i vjernici - svaki vjeruje u Allaha, i meleke Nje-gove, i knjige Njegove, i poslanike Njegove: 'Mi ne izdva-jamo nijed-nog od poslanika Njegovih.' I oni govore: 'Čujemo mi i pokoravamo se: oprosti nam, Gospodaru naš: Tebi ćemo se vratiti.“ (El-Bekare: 285), a u

prijevodu drugog ajeta kaže: „O vjernici, vjerujte u Allaha, i Poslanika Njegova, i u Knjigu koju On Svome P o s l a n i k u objavljuje, i u Knjigu koju je objavio prije. A onaj ko ne bude vjerovao u Allaha, i u meleke Njegove, knjige Njegove, i u poslanike Njegove, i u onaj svijet - daleko je zalutao.“ (En-Nisa': 136) Kao dokaz iz hadisa

nezaobilazan je hadis u kojem se precizno navode dokazi o istinskom vjerovanju u Allaha, džellešanuhu. Prenosi Omer ibn El Hattab, radijallahu anhum: "Jednog dana, dok smo sjedili sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, pomoli se jedan

čovjek u izrazito bijeloj odjeći i izrazito crne kose. Na njemu se nije primjećivao trag putovanja, a niko ga od nas nije poznao. Sjeo je pred Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, prislonivši koljena uz Poslanikova koljena, stavivši svoje ruke na Poslanikova stegna, a zatim upitao: "Muhammede, obavijesti me o islamu". Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Islam je da svjedočiš da nema drugog boga osim Allaha i da je Muhammed Allahov poslanik, da klanjaš namaz, da daješ zekat, da postiš ramazan i da obaviš hadždž, ako ti to bude moguće.' 'Istinu si rekao' - reče. Mi smo se čudili, i pita i potvrđuje odgovor! Rekao je: 'Obavijesti me o imanu' Rekao je: 'Iman je da vjeruješ u Allaha, Njegove meleke, Njegove knjige, Njegove poslanike, Posljednji dan i da vjeruješ u određenje dobra i zla.' Rekao je: 'Istinu si rekao. Obavijesti me o ihsanu (dobročinstvu).' Odgovorio je: 'Ihsan je da obožavaš Allaha kao da Ga vidiš, jer ako ti Njega ne vidiš, On tebe vidi...' (Buhari i Muslim) U ovome hadisu se navode slijedeći stepeni:

Prvo: Islam je prvi stepen. Termin islam Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je ovdje upotrijebio za vidljiva djela i riječi - a to su: šehadet, obavljanje namaza, davanje zekata, post ramazana i obavljanje hadždža za onoga ko je u mogućnosti.

Drugo: Iman je drugi stepen. Ovaj termin Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je upotrijebio kao vjerovanje u Allaha, Njegove meleke, Njegove knjige, Njegove poslanike, Posljednji dan i određenje dobra i zla.

Treće: Ihsan je treći stepen. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je ovaj termin upotrijebio za uljepšavanje vanjštine činjenjem ibadeta i unutrašnjosti potpunim ihlasom. (Jednoća Stvoritelja, str: 333-335)

Skup ova tri stepena označava univerzalnu vjeru, koju je Allah, džellešānuhu, poslao po plemenitom Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, što je očito iz navedenog hadisa.

Dokazi vjerovanja u Allaha, džellešānuhu

Allah, džellešānuhu, je o Svome postojanju dao mnoge dokaze u stvorenjima koje je On stvorio i u okolini koja nas okružuje. Ako razmišljamo o stvorenjima koja svakodnevno dolaze na svijet, - kao što su čovjek, razne vrste životinja i biljki., te ako razmišljamo o svim

Ne, nego oni neće da vjeruju." (Et-Tur: 35, 36) Ukoliko čovjek razmišlja o stvorenjima, onda će ga takvo razmišljanje uputiti na veličinu i moć Stvoritelja te na nužnost Njegova postojanja. Npr. ako čovjek posmatra jedan predmet koji je lijep i precizno napravljen, onda ga to upućuje da je neko napravio taj predmet i ljepota tog predmeta ukazuje na sposobnost onoga koji je to napravio. Postoji mnogo dokaza koji potvrđuju postojanje samo Jednog Jedinog, Tvorca i Stvoritelja, Gospodara svih svjetova, Allaha, subhanehu ve te'ala. Mi ćemo ovdje navesti samo dva logička dokaza, gledajući da se većina svijeta danas oglušila o jasnim dokazima, kako iz Kur'ana i hadisa, tako i drugih nebeskih knjiga i izreka prijašnjih poslanika.

Ono što ne postoji - nemože ni stvoriti ništa

Ako nešto ne postoji, ono nije u stanju ništa ni stvoriti, jer samo po sebi ne postoji. Ako razmišljamo o stvorenjima koja svakodnevno dolaze na svijet kao što su : ljudi, životinje, biljke itd, i ako razmislimo o svim prirodnim pojavama postojanja u svijetu kao što su: vjetrovi, kiše, zatim noć i dan, te ako posmatramo neprekidno, skladno i precizno kretanje Sunca, Mjeseca i

Zvijezda, te ako razmislimo o svemu ovome i o ostalim, mudro usklađenim promjenama koje se događaju svakoga trenutka u svijetu postojanja, naš razum svakoga momenta dolazi do čvrstoga zaključka da sve ovo nemože biti stvoreno bez Stvoritelja, već su to stvorenja Uzvišenog Allaha, džellešānuhu, koji oduvijek postoji. Allah, subhanehu ve te'ala, u prijevodu značenja kaže: „Zar su oni bez Stvoritelja Stvoreni ili su oni stvoritelji? Ili, jesu li oni stvorili nebesa i Zemlju? Ne, nego su oni bez čvrstog ubjeđenja“ (Et-Tur: 35,36)

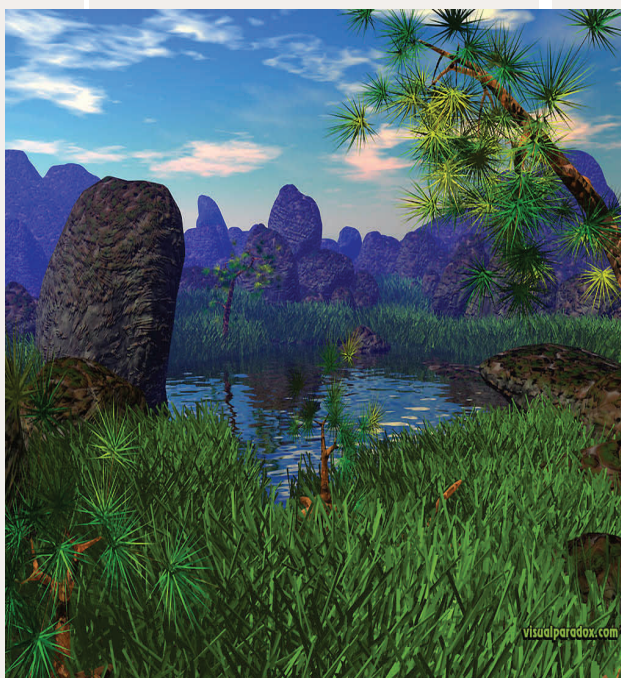
Upitaj:
"Ko vas hrani s
neba i iz zemlje, čije su
djelo sluh i vid, ko stvara
živo iz neživog, a
pretvara živo u neživo, i
ko upravlja svim"? -
"Allah"! - reći će oni - a ti
reci: "Pa zašto Ga se
onda ne bojite?"
SURA JUNUS 31

pojavama u svijetu kao što su: vjetrovi, kiša, noć, dan..., i kada bismo posmatrali neprekidno i precizno kretanje zvijezda, smjenu Mjeseca i Sunca, te ostale usklađene promjene koje se događaju svakog trena, - naš razum bi došao do čvrstog zaključka da sve ovo nije stvoreno bez Stvoritelja, već su to stvorenja Uzvišenog, Svemoćnog, Vječnog Allaha. Allah, džellešānuhu u prijevodu značenja kaže: "Zar su oni bez Stvoritelja stvoreni, ili su oni sami sebe stvorili?! Zar su oni nebesa i Zemlju stvorili?!

Razmišljanje o stvorenju ukazuje na neka svojstva Stvoritelja

Sve što jedan predmet sadrži ili čime se odlikuje, jasno ukazuje na sposobnost ili svojstvo onoga ko je taj predmet proizveo ili napravio i ne može se predmet ili proizvod nečim odlikovati, ako proizvođač ili onaj ko je to napravio, ne posjeduje sposobnost ili svojstvo koje mu omogućava da taj predmet napravi ili proizvede. Da bi bilo jasnije navešćemo primjer. Ako pogledamo jedna lijepo izrađena drvena vrata, doći ćemo do zaključka da onaj ko je izgradio ta vrata posjeduje drvo, da on može to drvo lijepo, prema potrebi obrađivati, da posjeduje eksera i da tim ekserima može uvezati pojedine dijelove drveta i da ima iskustva u izradi vrata. Ako pogledamo precizno izbušene rupe na vratima, kao mjesto za bravu i ključ, zaključujemo da majstor doista ima sposobnost i da precizno radi svoj posao. Tako dakle, nalazimo da sve na predmetu nam ukazuje na sposobnost ili određeno svojstvo onoga ko je taj predmet izradio, jer nemoguće je da nešto postoji kod predmeta a da njegov proizvođač ne posjeduje sposobnost ili određeno svojstvo koje mu omogućava da sve to napravi. Tako nalazimo da razmišljanje o predmetu ukazuje na neka svojstva i osobine njegova proizvođača. Otuda znamo da razmišljanje o stvorenjima ukazuje na neka svojstva Stvoritelja. Allah, džellešānuhu, u Kur'anu, u prijevodu značenja, kaže: " **Na nebesima i na Zemlji, zaista, postoje dokazi za one koji vjeruju; i stvaranje vas i životinja koje je razasuo dokazi su za ljude koji su čvrsto ubjedeni; i smjena noći i dana i kiša koju Allah s neba spušta da pomoću nje zemlju, nakon mrtvila njezina, oživi i promjena vjetrova - dokazi su za ljude koji imaju pameti.** To su Allahovi dokazi koje ti

kao istinu navodimo, pa u koje će, ako ne u Allahove riječi i dokaze Njegove oni vjerovati? " (*El-Džasijeh:3-6*) Također ako razmislimo o stvorenjima, Allahovi dokazi u njima će nam ukazati na neka svojstva Uzvišenog Allaha, kao što se kaže u prijevodu značenja: "Reci, posmatrajte ono što je na nebesima i na Zemlji!" (*Junus:101*) Dakle ako samo pogledamo u izgled nebesa i svega onoga što je na njima, kao i Zemlje i svega onoga što se da vidjeti na njoj, shvatićemo da mora postojati njihov Savršeni Stvoritelj, a to

je bez imalo Sumnje Allah, subhanehu ve te'ala.

Kako spoznati Boga - Allaha, džellešānuhu

Postoje dva izvora na osnovu kojih čovjek može doći do spoznaje Boga. Prvi izvor je njegov razum, a drugi Allahova Objava. Svojim razumom čovjek može doći do spoznaje da postoji Uzvišeno Biće - Svemogućí Stvoritelj. Kad posmatra predmete oko sebe, čovjeku je sasvim jasno da ni jedan taj predmet nije sam od sebe nastao, niti slučajno, već da svaki pojedini predmet ima svoga proizvođača. Pametan čovjek zna da nema knjige bez njenog autora, niti

kuće bez zidara, kao ni stola bez stolara, niti mlijeka bez krave, ovce ili kože itd. U svim prethodno spomenutim slučajevima proizvođači su ljudi i životinje. Dok s druge strane navečer ako čovjek posmatra vedro nebo, vidjeće mnogo zvijezda. Iz astronomije je poznato, da postoji na milijarde nebeskih tijela. Čovjek u to ne sumnja, jer su to potvrđene naučne činjenice. Tako kao razuman insan, ako se dalje upusti u razmišljanje, doći će do zaključka da ni milijarde nebeskih tijela isto tako, nisu nikako nastale same od sebe, niti slučajno, već ih je neko proizveo. Dali su to ljudi, biljke ili životinje? Činjenica je da ih je neko proizveo tj. stvorio. Taj Neko je, svakako, neizmjereno Jači, Umni i Sposobniji od čovjeka, pogotovo kad smo svjesni činjenice da On održava red u kosmosu na najsavršeniji način. Kao što ljudski zakoni nisu bez zakonodavca, tako ni zakoni koji vladaju kosmosom nisu nikako bez svog Zakonodavca. Sve ovo jasno govori da postoji Uzvišeno Biće, koje ljudi nazivaju raznim imenima, a mi muslimani zovemo Ga - Allah. Na ovakav način, razum dolazi do spoznaje Boga - Allaha, subhanehu ve te'ala. Drugi put spoznaje jeste Allahova Objava. Ona se zasniva na tome da Allah, džellešānuhu, pošalje nekog od Svojih poslanika koji ljudima obznani postojanje Jednog Jedinog, Boga. Pri tome im donese jasne dokaze Njegova postojanja i poziva ih na robovanje samo Njemu Uzvišenom. Ljudi su tako pred izborom, da prihvate neoborivu činjenicu postojanja Jednog, Jedinog Boga - Allaha, džellešānuhu, ili da je odbiju i, nakon jasnih i neoborivih dokaza, prihvate samo zabludu i nevjerstvo. Hvala Allahu, džellešānuhu, Koji je nas učinio da Ga mi na vrijeme i na najispravniji način spoznamo i samo Njemu ibadet i nikome drugome ne činimo.

ISTINSKI STRAH MU'MINA

O Osmanu b. Affanu, radijAllahu anhumu, se pripovijeda da bi znao stati iznad mezara, zaplakati od straha i liti suze toliko da bi mu od suza sva brada bila mokra. Jednom je, takvom prilikom, rekao: "Kada bih se našao između Dženneta i Džehennema ne znajući šta me čeka, prije bih se odlučio da budem prašina, nego da saznam gdje ću završiti." ("El-bahru er-raiku fi ez-zuhdi we er-rekaiki")

Ebu Zerr, radijAllahu anhu, je često govorio: "Da znate na što ćete sve poslije smrti naići, nikada s apetitom zalogaj hrane ne bi pojeli, gutljaj vode popili niti se u kuću od sunčeve žege sklonili, nego bi se, udarajući se po prsima, popeli na brdo i sami sebe oplakivali. Ponekad poželim da sam Bogdo voćka, pa da me posjeku i pojedu." ("El-bahru er-raiku fi ez-zuhdi we er-rekaiki")

'Ali b. Ebu Talib, radijAllahu anhum, je jednom prilikom, predavši selam na sabah-namazu, obuzet potistenošću, počeo prevrtati ruke i govoriti: "Dobro se sjećam drugova Allahova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Danas ne vidim nikoga ko im je sličan. Ujutro su ustajali sa puno ljubavi i poleta, ozarenih lica i tragovima prašine na čelu od noćnog namaza, kao što se kod koza na koljenima vide tragovi od ležanja. Nakon što bi noć, na sedždi ili stojeći na nogama, učeći Kur'an, proveli osvanuli bi i novi dan dočekali spominjući Allaha. Na noćnom namazu su bili toliko ustrajni da su se na njemu njihali kao drvo na vjetrovitom danu i da su suze toliko proljevali da im se od njih odjeća znala nakvasiti. Tako mi Allaha, čini mi se da su se ljudi previše opustili i zanemarili." Od tada, pa sve dok mu Ibn Muldžim nije zadao smrtonosni udarac, nikada ga nisu vidjeli da se nasmijao. ("El-bahru er-raiku fi ez-zuhdi we er-rekaiki")

Omer b. el-Hattab, radijAllahu anhum, je učeći suru "Et-Tur", došavši do ajeta: *Kazna Gospodara tvoga sigurno će se dogoditi.* (Et-Tur, 7.) briznuo u plač, uplašio se i od straha se razbolio, da su ga u bolesti obilazili, te da je na samrti, nakon uboda nožem, svome sinu govorio: "Teško tebi! Stavi mi obraz na zemlju, ne bi li mi se Allah smilovao!" Zatim je tri puta uzdahnuo i rekao: "Majko moja, šta ću, ako mi Allah ne oprostí?!", a potom ispustio dušu. ("El-bahru er-raiku fi ez-zuhdi we er-rekaiki")

TEVBA - POKAJANJE

Nije pokajanje samo da se čovjek pokaje zbog činjenja hrđavih djela (grijeha), kao što to misli veliki broj ljudi. Pokajanje zbog ostavljanja dobrih djela koja su nam naređena, važnije je od pokajanja zbog činjenja zabranjenih djela." (El Hedijetu fi mevaizi-l-Imami Ibn Tejmijje, str. 154, 155) Ovo zbog toga što izostavljanje Allahovih farzova ponekad izvodi iz vjere, a činjenje velikih grijeha ne izvodi čovjeka iz vjere

Piše Semir Imamović dipl. islamski pravnik

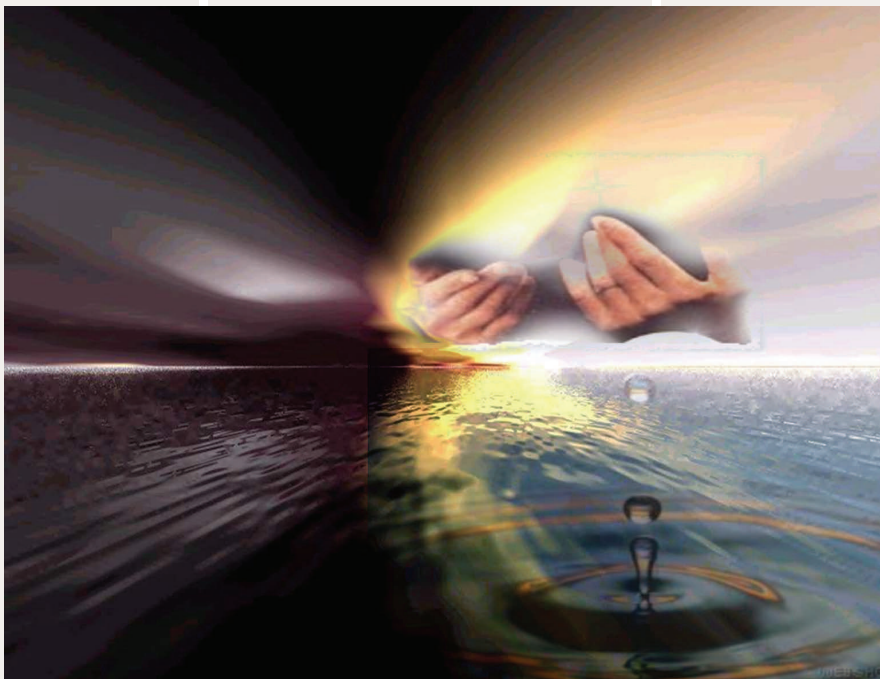
Pokajanje od grijeha, vraćanjem Onome koji prikriva mahane (manjkavosti) i koji zna ono što je skriveno, početak je puta pobožnjaka i kapital onih koji idu ka uspjehu. Pokajanje glača srce i skida sa njega zavjesu (koprenu), kojom su ga zastrli grijesi kao što kaže Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Kada rob počini grijeh na njegovom srcu ostane crna tačka, a ako se pokaje, ostavi grijeh i zatraži oprosta od Allaha, njegovo srce ponovo postane bijelim. Ako nastavi činiti grijehe, povećava se crnilo sve dok ne potamni srce. To je zastor za kojeg je rekao Allah, džellešanuhu, u prijevodu značenja: "Na njihovim srcima je zastor zbog onoga što su radili" (El-Mutaffifin, 14.) (Hadis je zabilježio Tirmizi i rekao da je hasenu-s-sahih) Čovjek ima neizmjernu potrebu za Allahom, džellešanuhu. Čovjek je grijешnik i nužno je da upada u grijehe, bilo zbog prirode sa kojom je stvoren, bilo zbog šejtana koji je stalno prisutan

uz čovjeka i nagovara ga da učini grijeh, pa makar on bio mali. U ovom slučaju potreban mu je Allahov oprost,

razmišljamo o tome. Pogreška i jednih i drugih je više nego očita: prvih zbog toga što nema grijeha kojeg Allah,

džellešanuhu, ne prašta kada se čovjek iskreno pokaje. Allah, džellešanuhu, obraća se kršćanima koji su mu pripisali sina (Neka je Uzvišen i dalek od toga), a On ih ipak poziva na pokajanje i kaže u prijevodu značenja: "Zbog čega se ne pokaju Allahu i ne zatraže oprosta jer je Allah taj koji prašta i milostiv je" (El-Maide,

74.) A pogreška drugih je u tome što čovjek ne zna kada će mu doći Melek smrti i uzeti dušu. U drugom Kur'anskom ajetu, Allah, džellešanuhu, kaže u prijevodu značenja: "I ne zna čovjek u kojoj će zemlji umrijeti." (Lukman, 34.)

a Allah, džellešanuhu, je nazvao sebe Tevabom (Onim koji mnogo prašta). Mnogi ljudi su nemarni prema pokajanju od grijeha. Neke je šejtan uspio uvjeriti da su počinili toliko velik grijeh za kojeg nema oprosta, a neke je uspio uvjeriti da ima vremena za pokajanje, tako da nema potrebe da žure. - Ta, Allah je taj koji prima pokajanje sve dok duša ne dođe do grla, a mi smo mladi i ne treba da još

Značenje tevbe

Kaže šejh Muhammed ibn Salih El Usejmin, rahmetullahi alejh : "Tevba u jezičkom smislu dolazi od glagola 'tabe - jetubu' što znači vratiti se, a u šerijatskoj terminologiji tevba je vraćanje u pokornost Allahu, džellešanu, nakon nepokornosti."

Tefsir ajeta

"Allah prima pokajanje samo od onih koji kakvo hrđavo djelo urade iz neznanja i koji se ubrzo pokaju; njima će Allah oprostiti, a Allah sve zna i mudar je." (*Prijevod značenja, En-Nisa, 17.*) Rekao je Ebu-l-Alije, rahmetullahi alejh: "Ashabi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, su govorili: 'Svaki čovjek koji zgriješi prema Allahu je neznanica, a svaki čovjek koji se pokaje prije smrti, spada u one koji su se brzo pokajali.'" Rekao je Mudžahid, rahmetullahi alejh : "Ashabi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, složni su oko toga da svaki čovjek koji zgriješi prema Allahu je neznanica." Oдавde razumijemo da onaj koji čini grijeh nije svjestan kakvoće kazne koju je Allah pripremio za one koji čine taj grijeh, i nije svjestan (ne zna) istinskog Allahovog prava kod Njegovih robova. Kaže Allah, džellešanu u prijevodu značnja: **"O vi koji vjerujete, pokajte se Allahu istinskim pokajanjem, da bi vam vaš Gospodar prešao preko hrđavih postupaka i uveo vas u Džennete ispod kojih rijeke teku."** (Et-Tahrim, 8.) Istinska tevba je ona tevba koja je čista od svakog nedostatka (manjkavosti) i onoga što je može pokvariti. Rekao je Hasan El Basri, rahmetullahi alejh: "Istinska tevba je da se čovjek pokaje za ono što je prošlo i da odluči da se više neće vratiti tom postupku." Rekao je Kelbi, rahmetullahi alejh : "Istinska tevba je zatražiti oprost jezikom, pokajati se u srcu i sačuvati svoje tijelo od onoga što je zabranjeno." Rekao je Ibnu-l-Kajjim, rahmetullahi alejh: "Istinska tevba sadrži u sebi tri stvari:

- Obuhvatanje svih grijeha, tako da ne bude ni jedan grijeh izuzet iz ove tevbe;

- Potpuna odlučnost i iskrenost u tevbi tako da nema ni trunke vaganja, kajanja niti oklijevanja;

- Da bude čista od svih primjesa i negativnosti (manjkavosti) koji mogu narušiti ihlas (iskrenost) u njoj, tj. da bude podstaknuta strahom od Allaha, strahopoštovanjem prema Njemu i težnjom za Njegovom nagradom i strahom od Njegove kazne."

Obavezno i pohvalno pokajanje

Kaže šejhu-l-Islam Ibn Tejmiije, rahmetullahi alejh: "Pokajanje se dijeli u dvije vrste, tj. obavezno i mustehab (lijepo). Obavezno pokajanje je pokajanje zbog ostavljanja onoga što je Allah naredio i rađenja onoga što je Allah zabranio. Mustehabb (lijepo, dobrovoljno) pokajanje je pokajanje zbog ostavljanja djela koja su mustehabb (lijepa, dobrovoljna) i činjenja mekruha (prezrenih, pokuđenih) djela. Onaj ko se ograniči na obaveznu tevbu ubraja se u dobre i umjerene Allahove robove, a onaj koji bude vršio i jednu i drugu tevbu ubraja se u prvake i Allahu bliske robove. Nije pokajanje samo da se čovjek pokaje zbog činjenja hrđavih djela (grieha), kao što to misli veliki broj ljudi. Pokajanje zbog ostavljanja dobrih djela koja su nam naređena, važnije je od pokajanja zbog činjenja zabranjenih djela." (*El Hedijjetu fi mevaizi-l-Imami Ibn Tejmiije, str. 154, 155*) Ovo zbog toga što izostavljanje Allahovih farzova ponekad izvodi iz vjere, a činjenje velikih grijeha ne izvodi čovjeka iz vjere.

Uvjeti ispravnosti pokajanja

Da bi pokajanje bilo primljeno, Allah, džellešanu, je postavio uslove koji se moraju ispuniti. Pokajanje je ibadet kao i drugi ibadeti, a znamo da je Allah, džellešanu, za svaki od ibadeta odredio granice i da ibadet neće biti primljen ako se izađe iz

okvira tih granica. Zbog toga islamski učenjaci kada objašnjavaju značenje riječi "Svjedočim da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, Allahov rob i Poslanik", kažu da to svjedočenje između ostalog znači: Da obožavamo Allaha u granicama Šerijata sa kojim je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, došao. Za prihvatanje pokajanja nužno je da se ispune sljedeći uslovi:

- Iskrenost da čovjek pokajanjem ne namjerava ništa drugo do Allahovog lica (tj. gledanja u Allahovo lice na Sudnjem danu), da mu Allah primi pokajanje i pređe preko grijeha kojeg je počinio. Njegova namjera ne smije biti pretvaranje pred ljudima da bi im se približio ili da bi se sačuvao neugodnosti koju bi mu mogao nanijeti vladar.
- Kajanje (osjećanje krivice) zbog grijeha kojeg je počinio. Takav osjećaj je dokaz da se čovjek iskreno pokajao.
- Napuštanje grijeha zbog kojeg se kaje, što je među najvažnijim uslovima primanja pokajanja. Ako je njegov grijeh bio u ostavljanju onoga što je Allah naredio, napuštanje grijeha biva tako što će početi izvršavati tu naredbu. Npr. čovjek koji nije davao zekat, obavezan je kada se pokaje dati zekat koji ga je prošao i ne ponavljati više taj grijeh. Znači, da bi tevba bila primljena čovjek mora napustiti grijeh koji čini, jer ako kaže: "Pokajao sam se", a nastavi činiti isti grijeh ili ima namjeru da ponovo čini, takvo pokajanje naliči na ismijavanje sa Allahom kao što nas je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, obavijestio o tome.

Skrivanje grijeha

Prilikom napuštanja grijeha dovoljno je da se čovjek pokaje i da to ostane između njega i njegovog Gospodara, šta više, zabranjeno je pričati o grijehu kao što kaže Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: *"Svim mojim sljedbenicima*

Nastavak na sl. strani

bit će oprošteno, osim onim koji javno pričaju (o grijehu kojeg su počinili)." (Buhari) Učenjaci su izuzeli onoga koji počinio grijeh za koji je propisana kazna na dunjaluku. Njemu je dozvoljeno da ode do halife ili vladara i da mu obznani da je počinio taj grijeh kako bi se izvršila nad njim kazna koja bi ga trebala očistiti od grijeha. Međutim i njemu je ponekad bolje da sakrije taj grijeh i da se pokaje Allahu ne obavještavajući nikoga. Ako se radi o napuštanju grijeha vezanog za prava ljudi (haka), kao što je bespravno uzimanje imetka, tevba neće biti primljena dok se ne vrati taj imetak (ne izmiri hak). U slučaju da je ta osoba umrla, obaveza je dati imetak njegovim nasljednicima. Na kraju, ako iz bilo kojih razloga osoba nije dostupna, u tom slučaju treba udijeliti sadaku sa tim imetkom, namjeravajući time nagradu za tu osobu. Ako se radi o nepravdom udaranju ljudi, tevba neće biti primljena dok se ne ode do osobe koja je nepravdom udarena i zatraži od nje da oprost ili vraćanje istom mjerom. Kaže Allah, džellešānuhu, u prijevodu značenja: "Kazna za zlo nije ništa drugo do zlo." (Eš-Šura, 40.) Kod učenjaka postoje dva mišljenja kada je u pitanju ogovaranje. Jedan dio kaže da mora otići do osobe koju je ogovarao i tražiti od nje halala. Drugi dio učenjaka pravi razliku između ogovaranja za koje je saznao onaj kojeg je ogovorio i između ogovaranja za koje ne zna.

Ako se radi o ogovaranju za koje zna, obavezan je otići kod njega i tražiti halala, a ako ne zna da ga je ogovorio, neće ići do njega nego će tražiti od Allaha za njega oprost i spominjat će ga ubuduće po dobru u društvu pred kojim ga je ogovorio. Čvrsta odluka da se više neće vratiti grijehu zbog kojeg se pokajao. Da pokajanje bude u vrijeme u kojem se prima pokajanje. To vrijeme može biti:

- Vrijeme koje je vezano za svakog čovjeka pojedinačno, tj. da se svaki

čovjek mora pokajati prije nego što mu dođe edžel (smrtni čas); jer se tada ne prima pokajanje i kao što kaže Allah džellešānuhu, u prijevodu značenja: "Allah ne prima tevbu od onih koji rade ružna djela tako da kada dođe nekom od njih smrtni čas kaže: - Sad se kajem - niti od onih koji su kao nevjernici umrli." (En-Nisa, 18.)

- Vrijeme koje je opće i obuhvata sve

stvari, jer je bolest nagovještaj smrti. Onaj ko bude obilazio bolesnika treba ga podsticati na pokajanje i traženje oprosta. A zar ima išta ljepše od toga da čovjek zapečati svoja djela na dunjaluku pokajanjem i istigfarom. U slučaju da bude imao ružnih djela, onda mu je to iskup za njih, a ako pri njemu većinom budu dobra djela, onda mu je to pečat na njih. Ispravni prethodnici (selefi) smatrali su da se za onoga koji

umre poslije urađenog dobrog djela, kao što je post mjeseca ramazana, hadždž i umra, može nadati da će biti od stanovnika Dženneta. Oni su i pored dobrih djela u kojima su ustrajavali, obnavljali pokajanje na samrti i završavali ovodunjalučki život sa istigfarom i riječima LA-ILAHE-ILLALLAH. Prenosi se da kada je Imam Ahmed, rahmetullahi alejh, bio na samrti, jedan od prisutnih ga je podsticao da kaže LA ILAHE ILLALLAH, a on je govorio: "Ne, ne.." Kada je umro Imam Ahmed, usnio ga je taj čovjek i pitao: "Podsticao sam te na riječi tevhida, a ti si govorio: Ne, ne." Reče mu Imam Ahmed: "Došao mi je šejtan na samrti i govorio mi: "Spasio si se", a ja sam mu govorio: "Ne još, ne još, sve dok sam na dunjaluku postoji opasnost da skrenem sa pravog puta." To nam govori kako čovjek treba biti oprezan i završiti život na ovom svijetu moleći Allaha da mu oprost i pokajati se za svaki slučaj, jer postoji mogućnost da čovjek ima grijeha za koje ne zna, ili da ga šejtan nagovori u posljednjim trenucima da učini kufr ili nešto manje od toga, te da to bude uzrok ulaska u vatru. Molim Allaha da nas učini od pokajnika i od onih koji neće ustrajavati u grijesima nakon što zatraže oprosta za njih.

Ibnul-Dževzi
rahimehullah kaže:
"Znaj da kada Allah
želi Svome robu dobro ,
dadne mu da vidi
vlastite mane, pa
onome ko bude
pametan , neće mu
promaknuti njegove
mane, a kada spozna
svoje mane, onda ih
može liječiti."

ljude zajedno, a to je vrijeme prije izlaska sunca sa zapada (Sudnji dan). Znači da se tevba neće primiti poslije izlaska sunca sa zapada kao što kaže Poslani, sallallahu alejhi ve sellem,: "Hidžra ne prestaje sve dok se ne prekine pokajanje, a pokajanje se neće prekinuti sve dok sunce ne izađe sa zapada." (Prenosi ga Ebu Davud)

Tevba na samrti

Ako se čovjek razboli i bude odgađao pokajanje, čini jednu od najružnijih

NAREĐIVANJE NA DOBRO I ODVRAĆANJE OD ZLA

Tri su osnovna uslova koje treba da ispuni onaj koji naređuje na dobro i odvraća od zla. Šejhul-Islam Ibn Tejmijje, Allah mu se smilovao, kaže: "On mora da posjeduje tri stvari: znanje, blagost i strpljenje. Znanje prije samog naređivanja i odvraćanja, blagost u toku, a strpljenje nakon svega."

Piše Suad Drpljanin, Šerijatski Univerzitet Medina

Jedna od najvažniji osobina ovog ummeta je naređivanje na dobro i odvraćanje od zla, što također potvrđuje i Allah, džellešānuhu, u prijevodu značenja: „Vi ste narod najbolji od svih koji se ikada pojavio: tražite da se čine dobra djela, a od nevaljalih odvraćate, i u Allaha vjerujete... „ (Ali 'Imran, 110) Naređivanjem na dobro i odvraćanjem od zla, čovjek ima koristi kako na ovom tako i na budućem svijetu. To će mu biti štit na dunjaluku i na ahiretu. Allah, džellešānuhu, u prijevodu značenja kaže: „I upitaj ih o gradu koji se nalazio pored mora kad su propise o suboti kršili: kada su im ribe, na oči njihove, dolazile dok su subotu

svetkovali, a kad nisu svetkovali, one im nisu dolazile. Eto, tako smo ih u iskušenje dovodili zato što su stalno grijeshili. A kad neki od njih rekoše: "Zašto opominjete narod kojeg će Allah uništiti ili ga teškim mukama namučiti?" - oni odgovoriše: "Da bismo se pred Gospodarem vašim opravdali i da bi se oni grijeha klonili." I kada zaboraviše ono čime su bili opominjani, Mi izbavimo one koji su od nevaljalih djela odvraćali, a teškom kaznom kaznismo grješnike, zato što su stalno u grijehu bili.“ (Al-A'raf,

163/165) Iz ovih ajeta se vidi da su se oni podjelili u tri skupine. Prva skupina su oni koji su odvraćali od zla, nadajući se da će tako popraviti stanje griješnika, njih je Allah, džellešānuhu, spasio. Drugi su bili oni koji nisu činili

grijehe, ali nisu od njih ni odvraćali. Allah, džellešānuhu, ne spominje šta se sa njima desilo, kao da ne zaslužuju spomen. Treći su oni koji su činili grijehe i širili smutnju, njih je Allah, džellešānuhu, kaznio. Naređivanje na dobro i odvraćanje od zla je jedan od glavnih dijelova da've, s tim što se da'va čini i ako se ne ostavlja dobro i ne radi zlo.

Uslove koje treba da ispuni onaj koji naređuje na dobro i odvraća od zla

Tri su osnovna uslova koje treba da ispuni onaj koji naređuje na dobro i odvraća od zla. Šejhul-Islam Ibn Tejmijje, Allah mu se smilovao, kaže: "On mora da posjeduje tri stvari: znanje, blagost i strpljenje. Znanje prije samog naređivanja i odvraćanja, blagost u toku, a strpljenje nakon svega." (Medžmuat ul-Fetawa 28/137) Sigurno smo svi mi bili svjedoci katastrofalnih posljedica po da'vu zbog pojedinaca koji su sebi dali za pravo da pozivaju u Allahovu vjeru, a da pri tome nisu ispunjavali neke ili nijedan od ovih uslova.

Historijat naređivanja na dobro i odvraćanja od zla

Prvi koji je naređivao na dobro i odvraćao od zla bio je Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem. Čitav njegov život sastojao se od da've, džihada, odgajanja te naređivanja na dobro i odvraćanja od zla. Primjer za ovo je skoro svaki hadis, mi ćemo navesti samo jedan.

Nastavak na sl. strani

Prenosi Džabir ibn Jezid od svog oca da je klanjao za Poslanikom, sallallahu 'alejhi ve sellem, pa kada su završili namaz primjetili su da dvojica ljudi nisu klanjali. Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, ih pozva da priđu, pa ih upita zbog čega nisu klanjali sa njima? Oni rekoše da su već klanjali na putu. Na to im Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, reče: "Nemojte više tako postupati, ako neko od vas klanja na putu, pa zatekne imama da klanja neka klanja sa njim, s tim da će to njemu biti nafil." (Ebu Davud 488) Poznati su i mnogi primjeri ashaba koji su naređivali na dobro i odvrćali od zla. Najpoznatiji primjer za to je primjer Ebu Bekra kada je poveo rat protiv otpadnika od vjere nakon smrti Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem.

Stepeni uklanjanja zla

Postoji sedam stepena odvrćanja od zla. Dobro treba paziti na te stepene i ne prelaziti na žešći stepen ako se blažim može ukloniti zlo. Stepene uklanjanja zla su:

1. Poučavanje počinioca da je određena stvar zlo;
2. Opomena i podsjećanje na Allahovu, džellešanuhu, kaznu;
3. P o v i š e n j e g l a s a ;
4. Uklanjanje rukom;
5. Prijetnja nečim (kako bi se počinioc uplašio);
6. Udarac bez oružja;
7. Upotreba oružja.

Poučavanje počinioca da je određena stvar zlo

U osnovi, ljudi ne čine zle stvari osim ako ne znaju za određenu stvar da je zlo ili ako im je iman slab. Prvi će se na lijep način poučiti da je to zlo, a drugi će se posavjetovati i podsjetiti da je to djelo zlo. *Najbolji primjer za ovaj prvi stepen je hadis kojeg prenosi Ebu Hurejre, radijallahu anhum, o čovjeku (iz pustinje) koji je izvršio malu nuždu u Poslanikovom, sallallahu*

'alejhi ve sellem, mesdžidu. Ashabi kada su to vidjeli skočiše da ga spriječe u tome, ali ih Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, zaustavi, te im reče: "Pustite ga, a to saperite vodom, poslani ste da olakšavate, a ne da otežavate." Zatim ga pozva sebi pa mu reče: "Mesdžidi ne služe za ovakve stvari, nego za spominjanje Allaha, džellešanuhu, učenje Kur'ana, te obavljanje namaza. (Buharija 220, Muslim 284) Iz hadisa možemo izvući mnoge poučne poruke:

- Da se na lijep način pouče oni koji ne znaju,
- One koji na grub način ispravljaju druge treba poučiti Sunnetu i objasniti im kako je Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, reagovao na lijep način,
- Da je osnova u da'vi da se ljudima olakša i da se obrađuju, a ne da im se oteža i da se zastraše.

Opomena i podsjećanje na Allahovu, džellešanuhu, kaznu

Na ovaj stepen će se preći tek onda kada se počinioc upozna da je određeno djelo zlo, pa ako ustraje u činjenju istog onda će se podsjetiti na Allahovu, džellešanuhu, kaznu i na opasnost tog djelovanja. Allah, džellešanuhu, u prijevodu značenja kaže: „i **nastavi savjetovati, savjet će vjernicima, doista, koristiti.**“ (Az-Zarijat, 55) Prenosi se od Abdullaha ibn Omera, radijallahu anhum, da je Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, rekao: "Nije od nas onaj koji na nas podigne oružje." Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, podsjeća sve na opasnost i posljedice ovoga djela. Nekada nije dovoljno da čovjek zna da je određena stvar zla, kako je ne bi uradio, jer kao što znamo iman kod čovjeka raste i opada. Zato je nužno takvog podsjetiti da postoji Onaj koji kažnjava za zla djela ali isto tako više voli da oprostí pokajnicima.

Povišenje glasa

Ovo se primjenjuje samo na griješnike koji ustrajavaju u činjenju zla, u slučaju da prve dvije metode kod njih ne budu davale rezultata. Primjera za ovu

metodu možemo naći u Kur'anu i u Sunnetu. Allah, džellešanuhu, u prijevodu značenja kaže: „I Luta - kad reče narodu svome: 'Zašto činite razvrat koji niko prije vas na svijetu nije činio!?'“ (Al-A'raf, 80) Prenosi se od Esme bint Ebu Bekr, radijallahu anhum, da je neka žena došla Poslaniku, sallallahu 'alejhi ve sellem, te ga upitala za svoju kćerku da ima ospice, te da joj kosa opada, pa smije li joj nadovezati tuđu kosu? On joj na to odgovori: "Allah je prokleo onoga koji nadovezuje i kome se nadovezuje kosa." (Buharija 5941) Da nije bilo u pitanju Allahovo, džellešanuhu, prokletstvo Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, bi joj odgovorio da to nije dozvoljeno, ali zbog ovakve situacije odgovor je bio malo žešći. Prilikom ove metode treba obavezno izbjegavati ružne riječi, i ne pretjeravati nego se zaustaviti kada se postigne cilj. Isto tako se ne smije govoriti da Allah, džellešanuhu, neće oprostiti taj grijeh, jer je Allah, džellešanuhu, milostiv i Onaj koji prašta.

Uklanjanje rukom

Osnova u ovome je hadis kojeg prenosi Ebu Said El-Hudri, radijallahu anhum, da je Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, rekao: "Ko vidi neko zlo neka ga ukloni rukom, a ako ne može onda govorom, a ako ne može onda neka to prezre srcem a to je najslabiji vid imana." (Muslim 2621) Upitan je Imam Ahmed, Allah mu se smilovao, da li je naređivanje na dobro i odvrćanje od zla obaveza svakog muslimana ako se boji za sebe? On je odgovorio: "To mu je obaveza sve dok se ne uplaši za sebe, ako se to dogodi onda mu nije obaveza i ne treba to da radi." (Naređivanje na dobro od Hallala str. 67) Sunnet svih poslanika je bio uklanjanje zla rukom, Allah, džellešanuhu, nam navodi primjer Ibrahima, alejhisselam, pa u prijevodu značenja kaže: „I porazbija ihon u komade, osim onoga najvećeg, da bi se njemu obratili.“ (Al-Anbija, 58) Svima nam je dobro poznat događaj

kada je Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, prilikom oslobađanja Mekke porazbijao sve kipove. Opet napominjemo da se ovo radi kada predhodne metode ne urode plodom.

Prijetnja nečim (kako bi se uplašio)

U osnovi ovo se vraća na vlast koja ima snagu da prijeti raznim kaznama od zatvora do novčanih kazni, kako bi zaštitili običan svijet od zulumčara. Primjer za ovo je primjer Ibrahima, alehisselam, kada je rekao: "Tako mi Allaha, ja ću, čim se udaljite, vaše kumire udesiti." (*Al-Anbija*, 57) Isto tako svima nam je poznat primjer kada je Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, prilikom osvajanja Mekke za određene mušrike rekao da će ih ubiti pa makar se sakrili ispod pokrivača Ka'be.

Udarac bez oružja

To je sprovođenje šerijatskih kazni poput bičevanja i sl. Ovo sprovodi samo vlast i nikako običan svijet. Dok npr. udaranje (samo koliko da ga zaboli) djece, radi ostavljanja namaza je dozvoljeno pojedincima.

Upotreba oružja

Dokazi za ovaj način uklanjanja zla su mnogobrojni, Allah, džellešuanu, u prijevodu značenja kaže: „Kazna za one koji protiv Allaha i Poslanika Njegova vojuju i koji nered na zemlji čine jeste: da budu ubijeni, ili razapeti, ili da im se unakrst ruke i noge odsijeku ili da se iz zemlje prognaju. To im je poniženje na ovom svijetu, a na onom svijetu čeka ih patnja velika.“ (*Al-Maida*, 33)

Rekao je Poslanik, alejhisselam: "Ko se odmetne od islama ubij te ga." Poznat nam je primjer Ebu Bekra, radijallahu anhum, kada je poveo rat protiv onih koji nisu htjeli da daju zekat poslije smrti Poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem. Oružje prilikom uklanjanja zla smije samo da upotrijebi vlast, kako ne bi došlo do fesada na zemlji. Svaki onaj koji želi da ukloni zlo mora dobro da prouči ove stepene i da zna koji smije upotrijebiti a koji ne. Moramo voditi računa da postepeno uklanjamo zlo i da ne idemo na žešće metode ako blažim možemo postići isti cilj. Isto tako treba napomenuti da je nekada bolje prešutjeti neke stvari, jer kada bi pokušali da ih promijenimo samo bi izazvali veće zlo. Molimo Allaha, džellešuanu, da nas učini od onih koji će iskreno i sa mudrošću pozivati u Njegovu vjeru. Amin!

Čudno, zar ne

Najljepša zgrada u Rotterdamu

Da čuda postoje u to smo se mnogi do sad uvjerali, ali ovakvo čudo da se desi, mnogi neće moći da povjeruju. Početkom aprila 2006 godine, je džamija Mevlana proglašena najljepšom građevinom u Rotterdamu (Holandija), gradu koji se inače ubraja u najveće gradove zapadne evrope. Rotterdamsko gradsko vijeće je tražilo od „City Informatiecentrum Rotterdam“, da izvrši anketu među građanima i da se izabere najljepša građevina za 2006 godinu. Građani Rotterdama su pored novog mosta „Erasmusbrug“, hotela „New York“, stadiona „De Kuip“ i mnogih drugih objekata koji se ubrajaju među najljepše građevinske objekte u Holandiji, ipak izabrali tursku džamiju Mevlana. Na svečanosti koja je upriličena tom događaju prisustvovala su mnoge ličnosti kao što: arhitekte,

političari, novinari, ličnosti iz kulturnog života i mnogi drugi. Holandske dnevne novine „Tubantia“ u broju od 04 aprila 2006 godine prenosi sljedeće: „Džamija Mevlana je proglašena najljepšim građevinskim objektom u Rotterdamu. Prilikom proglašavanja je u svečanoj sali zavlada mrtva tišina, samo se moglo čuti kako neki od prisutnih sa nevjericom priupitkuju: „Šta?“ i aplaus samo jedne osobe.“ Niti muslimanima, niti nemuslimanima, još uvijek nije jasno kako je moglo da dođe do ovakvog izbora. Poznato je da je prije nekoliko mjeseci vršena svjetska anketa o mržnji građana zapadnog svijeta prema muslimanima i da je Holandija bila u samom vrhu liste onih koji najviše mrze islam. Također su vladajuće stranke u zadnje četiri godine doprinijele većoj mržnji prema muslimanima. Na kraju se postavlja pitanje: „Zašto mrze toliko islam i muslimane, a istovremeno nemogu da odole ljepoti naših džamija?“

Redakcija El-Asr

AR-RIJA (PRETVARANJE)

Također se može pojaviti i u ostalim oblicima ibadeta kao uljepšavanje glasa prilikom učenja Kur`ana radi pohvale ljudi, ili traženjem znanja radi položaja, ili pak može biti u dužini namaza te plaću prilikom njegovog obavljanja pred ljudima, ili u djeljenju javne sadake i tome slično. Ono što je bitno spomenuti jeste da je ovo opaka bolest koja se pojavljuje u srcima ne samo običnih ljudi već i u srcima velikih učenjaka i pobožnjaka

Piše Esad Mahmutović, Fakultet islamskih nauka, Kuwait

Er-rija je osnova rječi rāâ što znači pretvarati se, biti licemjerman. Od toga je i Ar-ru`jeh viđenje, zato što je stvarnost rijaluka viđenje nečega u suprotnosti na čemu zaista ili u stvarnosti jeste.

Šerijatsko značenje

Puno je definicija islamskih učenjaka o rijaluku-pretvaranju. Sve te definicije bliske su jezičkom značenju ove rječi, sa jedne strane, a sa druge strane sve su približno istog značenja tj. ukazuju na jedinstvenu stvar a to je: da čovjek svojim ibadetom ne želi postići Allahovo zadovoljstvo već neku dunjalučku korist. Kaže Haris Al-Mehasibi: "Rijaluk je da rob želi postići zadovoljstvo robova, pokornošću Allahu." Kaže Qurtubi: "Stvarnost rijaluka jeste traženje dunjaluka ibadetom, a njegova osnova je traženje položaja kod ljudi." Kaže ibn Hadžer: "Rijaluk je pokazivanje ibadeta s ciljem viđenja ljudi, kako bi hvalili njegovog počinioča." Puno je tekstova Kur`ana i Sunneta koji govore o opasnosti toga da čovjek svojim ibadetom tj. pokornošću želi postići zadovoljstvo i pohvalu ljudi. To je jedan od najvećih grijeha, zapravo to se ubraja u širk kako je to i došlo u hadisu, zato što onaj koji se pretvara učinio je svoje ibadete sredstvima za postizanje ovodunjalučkih koristi i stavljanjem stvari na njima ne odgovarajuće mjesto.

Neki od Kur`anskih tekstova o rijaluku-pretvaranju

Kaže Uzvišeni, u prijevodu ajeta: «A teško se klanjačima, koji su prema svome namazu nemarni, koji se samo pretvaraju» (Al-Ma`un 4-6) i «O vjernici ne kvarite svoju sadaku prigovaranjem i uvredama kao što to čine oni koji troše svoj imetak kako bi se ljudima pokazali.» (Al-Baqara 264) i «I oni koji troše imanja svoja da se pred svijetom pokažu, a oni u Allah niti u ahiret ne vjeruju.» (An-Nisa 38) i kaže Allah Subhanehu ve Te'ala, u prijevodu ajeta: «Onima koji žele život na ovom svijetu i ljepote njegove Mi ćemo dati plodove truda njihova i neće im se u njemu ništa prikratiti. Njih će na onom svijetu samo vatra peći, tamo neće imati nikakve nagrade za ono što su na zemlji radili i biće uzaludno ono što su činili.» (Hud 15-16)

Neki od hadisa koji govore o rijaluku-pretvaranju

Od Ebu Seida Al-Hudrija se prenosi da je rekao: "Izašao je među nama Allahov Poslanik alejhisselam dok smo spominjali Dedždžala pa je rekao: "Hoćete li da vas obavjestim o onome od čega se više bojim za vas od Dedždžala? Pa smo rekli: Da Allahov Poslaniče! Pa je rekao: Skriveni širk Ar-Rija, ustane čovjek i klanja, pa uljepša

svoj namaz kada vidi da ga neko od ljudi gleda." (Ibn Madže—hasen) Prenosi se da je Allahov Poslanik sallallahu alejhi ve sellem rekao: "Najviše čega se bojim za vas jeste mali širk. Pa je rečeno: A šta je to mali širk? Pa je rekao Poslanik sallallahu alejhi ve sellem: Ar-Rija - pretvaranje. Reći će Allah na danu kada bude dijelio svojim robovima nagradu za njihova djela - «Idite kod onih pred kojim ste se pretvarali na dunjaluku svojim djelima, pa vidite da li ćete naći kod njih nagradu.» (imam Ahmed i ibn ebi Dunja od Mamud ibn Lubejda sa dobrim senedom) Prenosi imam Muslim da je čovjek upitao Poslanika sallallahu alejhi ve sellem: "O Allahov Poslaniče, čovjek se bori radi ratnog plijena, i čovjek se bori da bi bio spomenut i čovjek se bori da postigne ugled kod ljudi - pa ko je od njih na Allahovom putu? Pa je rekao Resullullah: Ko se bude borio da Allahova riječ bude gornja on je na Allahovom putu."

Neke od izreka prvih generacija o rijaluku-pretvaranju

Prenosi se da je Omer radijAllahu anhu vidio čovjeka koji je hodao pognute glave pa mu je rekao: "O ti, podigni glavu, jer nije skrušenost u pognutoj glavi već je skrušenost u srcu." Kaže Alija radijAllahu anhu: "Tri su znaka

onoga koji se pretvara: lijen je kad je sam a vrijedan je kada je među ljudima tj. u činjenju ibadeta, radi puno kada ga ljudi pohvale i ostavlja djelo kada ga ukore.”

Razlozi pojave rijaluka

Poriv koji čovjeka poziva u rijaluk je veoma jak zato što je čovjekova urođena osobina da voli vlast i položaj u srcima drugih ljudi. I možda nećemo pretjerati ako kažemo da je taj poriv veći od poriva koji poziva u veliki širk. Zato što je nemoguće da se veliki širk nađe u srcima iskrenih vjernika, zato je kod njih lakše da budu bačeni u vatru nego da se vrate u kufr ili širk ako su bili na njemu. Porivi ili razlozi pojave rijaluka se mogu svesti na tri osnovna:

1. težnja za pohvalom i starh od ukora ljudi;
2. težnja za dunjalučkim dobrima; i
3. težnja za onim što je u rukama ljudi.

U čemu sve biva rijaluk

Nekada se čovjek može pretvarati u svojoj mršavosti i izbleđelosti lica kako bi ljudi vidjeli njegovu ozbiljnost u ibadetu. Nekada se on ogleda u nastojanju čovjeka da se na njegovom licu pojavi znak od sedžde ili pomjeranju usana kako bi ukazao na neprestano spominjanje Allaha. Također se može pojaviti i u ostalim oblicima ibadeta kao uljepšavanje glasa prilikom učenja Kur`ana radi pohvale ljudi, ili traženjem znanja radi položaja, ili pak može biti u dužini namaza te plaću prilikom njegovog obavljanja pred ljudima, ili u djeljenju javne sadake i tome slično. Ono što je bitno spomenuti jeste da je ovo opaka bolest koja se pojavljuje u srcima ne samo običnih ljudi već i u srcima velikih učenjaka i pobožnjaka.

Da li svako djelo pomješano sa rijalukom biva neispravno

Postoji razilaženje među islamskim učenjacima u ovoj mes`eli (problemu). Mi ćemo ovde spomenuti mišljenje ibn Redžeba radijAllahu anhu koji ljude u

ovoj mes`eli dijeli na četiri kategorije i to:

- 1) isključivi rijaluk tj. da čovjek svojim djelom isključivo želi pretvaranje pred ljudima radi postizanja neke dunjalučke koristi. Ova vrsta je otvoreno licemjerstvo i biva samo kod munafika i skoro da je nemoguće da se pojavi kod vjernika u namazu ili postu, mada se nekada može pojaviti u djeljenju sadake ili hadžu te u nekim drugim prelaznim ibadetima (tj. od kojih drugi imaju koristi);
- 2) djelo koje je u osnovi radi Allaha, međutim rijaluk ga prati od njegovog početka. Ovo djelo je neispravno;
- 3) djelo koje je u osnovi radi Allaha zatim se tokom njegovog obavljanja pojavi rijaluk. Ako se počinioc tog ibadeta trudi da suzbije taj rijaluk, on mu neće naškoditi inša`Allah; i
- 4) postoji razilaženje među islamskim učenjacima u slučaju djela tokom kojeg se pojavi rijaluk a njegov počinioc se ne trudi da ga suzbije.

Liječenje rijaluka

1. Traženje pomoći od Allaha za ustrajnost na ihlasu-iskrnosti u utjecanje Njemu Subhenahu ve Te'ala od rijaluka. Ovo je ujedno i najbolji način liječenja rijaluka, dova Allahu Azze ve Dželle. Zato je i Allah propisao da stalno u svome namazu učimo: « I samo Tebi ibadet činimo i samo od Tebe pomoć tražimo» .Također je Allahov Poslanik sallallahu alejhi ve sellem podučio ummet dovi kojom se čovjek čuva od širka «Allahumme inni e`uzu bike en ušrike bike we ene e`lem, we estagfiruke lima la e`lem`` (Allahu moj utječem Ti se od toga da počinim širk a da to znam i molim Te da mi oprostiš onaj koji neznam). Također nas je Poslanik sallallahu alehi ve sellem uputio na put kojim ćemo postići iskrenost u ibadetu Allahu Subhenahu ve Te'ala te dostići najveći stepen vjere a to je ihsan: «Robuj Allahu kao da Ga vidiš, jer ako ti Njega ne vidiš On tebe sigurno vidi»
2. Upoznavanje sa rijalukom i njegovim uzrocima. Kako bi se čovjek mogao zaštititi rijaluka mora da upozna

njegovu opasnost i uzroke, jer se rijaluk nekada može pojaviti zbog čovjekovog neznanja ili slabe opreznosti.

3. Znanje da rijaluk na dunjaluku ne donosi nikakvu korist već štetu njegovom počiniocu. Doista rijaluk ne donosi nikakvu korist već privlači sržbu Allaha a zatim ljudi. Jer onaj ko se bude kitio onim što nije njegovo Allah će ga osramotiti, jer kad tad ljudi će saznati za njegovu laž te će ga to udaljiti od njih i učiniti predmetom ismijavanja ljudi. Navodi se da je jedan od beduina klanjao namaz pa je odužio. Pa su ljudi pored njega rekli «lijepog li namaza» a on je zatim dodao «ja uz to još i postim.» Također se navodi da je Tahir ibn Husejn rekao ebu Abdullahu: «Koliko godina si u Iraku o ebu Abdullah? pa je rekao: »Ušao sam u Irak prije dvadeset godina, a već trideset godina postim» pa mu je rekao Tahir: «O ebu Abdullah, pitao sam te o jednoj stvari a ti odgovaraš na dvije.»

4. Znanje da rijaluk znači propast na ahiretu. Zato čovjek mora da razmišlja o grijehu i kazni koju povlači za sobom rijaluk. Jer na Sudnjem danu takvi će biti ismijani i Allah će otkriti njihove sramote, zapravo njima će biti potpaljen Džehennem.

5. Skrivanje ibadeta. Iskreni vjernici su oni koji vole da skrivaju svoje ibadete od pogleda drugih ljudi, kako u njih ne bi ušlo nešto od rijaluka i neiskrenosti. Zato je Allahov Poslanik sallallahu alejhi ve sellem spomenuo da će u Allahovom hladu na Sudnjem danu, kada drugog hlada osim Allahovog neće biti, biti onaj koji udjeli sadaku u tajnosti tako da mu lijeva ruka ne zna šta je udjelila desnica, kao i čovjek koji se u samoći sjeti Allaha pa pusti suzu. Zato su islamski učenjaci složni na tome da je skrivanje nafila-dobrovoljnih ibadeta bolje od njihovog obavljanja pred ljudima, osim za one ljude na koje se drugi ugledaju sa uvjetom da su sigurni od pojave rijaluka. Ovo isto ne važi za farzove gdje je stvar suprotna tj. njihovo obavljanje sa ljudima je preče i bolje.

STANJE ŽENA U DŽENNETU

Poznato je da žene imaju kod sebe urođeni stid, pa im zbog toga Uzvišeni Allah ne pobuđuje želju za Džennetom sa onim od čega bi se one stidjele. Želja žene za muškarcem nije kao želja muškarca prema ženi - kao što je poznato - tako da Allah, subhanehu ve te'ala, pobuđuje želju kod ljudi za Džennetom sa spominjanjem žena u njemu

Piše Ummu Mu'az - Mekka

Ljudska duša, bez obzira, dali to bio čovjek ili žena, uživa i naslađuje se prilikom spomena Dženneta i onoga što ga okružuje od raznovrsnih uživanja. Uzvišeni Allah je obradovao vjernike u svojoj knjizi i preko svoga Poslanika, sallallahu alejhi ve selem, sa nagradom koja ih čeka u Džennetu, sa ljepotama i radostima koje je pripremio onima koji budu vjerovali i dobra djela činili. Postavlja se pitanje, kakvo će biti stanje žena u Džennetu? Kao odgovor na ovo pitanje navešćemo nekoliko stvari popraćene sa dokazima iz Kur'ana i Sunneta, te onog što su rekli učenjaci po tom pitanju. Netreba kritizirati žene ukoliko pitaju o onome što ih čeka u Džennetu od nagrade i uživanja, jer Poslanik, sallallahu alejhi ve selem, također nije kritizirao slična pitanja koja su dolazila od ashaba. Jednom prilikom je Poslanik, sallallahu alejhi ve selem, bio upitan za Džennet i od čega je izgrađen, pa je odgovorio: „Čerpić od zlata, čerpić od srebra!“ Također su ga pitali, dali će se ljudi približavati svojim ženama u Džennetu, a on im je potvrdno odgovorio, da hoće. Kao što smo na početku spomenuli, ljudska duša, bez

obzira, dali to bio čovjek ili žena, uživa i naslađuje se prilikom spomena Dženneta i onoga što ga okružuje, što je lijepo pod uslovom da to nisu puste želje koje ne prate dobra djela, jer je Uzvišeni Allah rekao vjernicima u

prijevodu ajeta: "Eto, to je Džennet koji vam je darovan kao nagrada za ono što ste radili." (Az-Zuhruf 72) Džennet i njegove blagodati, nisu samo za ljude mimo žena, već za oboje, "...pripremljen za one koji se Allaha boje." (Ali-Imran 133), tj. za oba spola, onako kako nas je Allah, džellešānuhu, obavijestio o tome kada je rekao u prijevodu ajeta: "A onaj ko čini dobro, bio muškarac ili žena, a

vjernik je - ući će u Džennet i neće mu se učiniti ni koliko trun jedan nepravda. (An-Nisa 124) Ne priliči ženi da se prekomjerno upošljava sa tim pitanjima, tražeći pojedinosti i detalje vezane za Džennet, dovoljne su joj za to riječi Uzvišenog kada je rekao u prijevodu ajeta: "... u njemu će biti sve što duše zažele i čime se oči naslađuju, i u njemu ćete vječno boraviti." (Az-Zuhruf 71), "Tu ih umor neće doticati, oni odatle nikada neće izvedeni biti." (Al-Hidžr 48)

Džennetske nagrade-hurije

Kada Uzvišeni Allah spominje stvari koje su same po sebi primamljive i koje se nalaze u Džennetu, kao što su raznovrsna jela, prelijepi predjeli, kuće i odjeća, obuhvaća sa tim oba spola, muškarca i ženu, te da će se svi oni sa tim naslađivati i uživati. Međutim Allah, džellešānuhu, je pored spomenutih zajedničkih blagodati muškarcima i ženama, muškarcima obećao još jednu veliku blagodat, a to su *hurije*, predivne žene. Možda će se žena zapitati, šta je razlog tome? Odgovori su sljedeći: Allah, subhanehu

ve te'ala, kaže u prijevodu ajeta: "On neće biti pitan za ono što radi, a oni će biti pitani." (El-Enbija 23) Međutim nema zapreke da shvatimo mudrost predhodno spomenutog pitanja, potpomagajući se sa šerijatskim tekstovima i islamskim temeljima. Poznato je da žene imaju kod sebe urođeni stid, pa im zbog toga Uzvišeni Allah ne pobuđuje želju za Džennetom sa onim od čega bi se one stidjele. Želja žene za muškarcem nije kao želja muškarca prema ženi - kao što je poznato - tako da Allah, subhanehu ve te'ala, pobuđuje želju

kod ljudi za Džennetom sa spominjanjem žena u njemu. Za ovo nalazimo potvrdu u riječima Poslanika, sallallahu alejhi ve selem, kada je rekao: „Nisam iza sebe ostavio težu kušnju za ljude od žena.” (Buharija) A što se tiče žene, njena je žudnja za ukrasom, odjećom i nakitom iznad njene čežnje za muškarcima, jer je ona takva po prirodi kako je to rekao Uzvišeni u prijevodu ajeta: "Zar one koje u ukrasima rastu i koje su u prepirci bespomoćne" (Az-Zuhruf 18) Rekao je šejh ibn Usejmin, rahimehullah,:

„Uzvišeni Allah je spomenuo supruge za ljude zbog toga što je suprug taj koji traži i teži prema ženi, pa su im zbog toga spomenute supruge u Džennetu, a prešućeno je spominjanje supruga ženi, ali to ne znači da ona neće imati supruga, naprotiv ona će imati jednog supruga od sinova Ademovih, tj. ljudi.

Kome će pripasti žena u Džennetu

Stanje žene na dunjaluku ne biva mimo sljedećih stanja, a to su:

- da umre prije nego što se uda;

- da umre poslije rastave prije nego što se uda za drugog čovjeka;

- da bude udata ali njen čovjek ne uđe sa njom u Džennet;

- da umre poslije udaje;

- da umre njen suprug i ona ostane poslije njega ne udajući se više sve dok ne umre;

- da umre njen suprug pa se ona poslije njegove smrti uda za drugoga.

Ovo su stanja žene na dunjaluku i svakom tom stanju pripada stanje koje mu odgovara u Džennetu, tako da žena koja umre prije nego se

udala, nju će Uzvišeni Allah udati u Džennetu za dunjalučkog čovjeka. Dokaz za to su riječi Poslanika, sallallahu alejhi ve selem, : "Nema u Džennetu neudatog." (Muslim) Rekao je šejh ibn Usejmin, rahimehullah, : „Ukoliko se ne uda žena na dunjaluku, pa Allah Uzvišeni će je udati u Džennetu za onoga skim će biti zadovoljna, zbog toga što uživanja u Džennetu nisu samo za ljude, nego i za žene, a od vrsta uživanja je brak.“ Poput nje je žena koja umre, a razvedena je. Također poput njih dvije je žena čiji suprug nije ušao u Džennet. Rekao je šejh Ibn Usejmin,

rahimehullah, : „Žena, koja bude od stanovnika Dženneta, a nije se udavala ili njen suprug nije od stanovnika Dženneta, će kada uđe u Džennet, u kojem će biti od njegovih stanovnika ljudi koji se nisu oženili, će je oženiti jedan od njih.“ Žena koja umre poslije njene udaje, ona je u Džennetu sa svojim suprugom kod kojeg je umrla. Također žena u koje je umro suprug, pa je ostala poslije njega i nije se udala sve do svoje smrti, bit će njegova supruga u Džennetu. Žena u koje je suprug umro i ona se poslije njegove smrti

preudala, bit će sa posljednjim čovjekom, za kojeg se udala, jer je Poslanik, sallallahu alejhi ve selem, rekao: "Žena pripada svome zadnjem suprug." , kao što je rekao i ashab Huzejfe, radijallahu anhum, svojoj supruzi: "Ukoliko želiš da budeš moja žena u Džennetu, nemoj se udavati poslije mene, jer žena u Džennetu pripada svome zadnjem suprug na dunjaluku." Zbog toga je Allah zabranio suprugama Poslanika, sallallahu alejhi ve selem, da se udaju poslije njegove smrti, jer su one njegove supruge u Džennetu. Nakon ovoga, možda se postavi pitanje, a šta je sa dovom, koja se uči na dženazi, tj. mrtvacu: „I zamijeni joj supruga, boljim od njenog!“, jer ukoliko ja umrla žena bila udata, kako da dovimo ovom dovom, a znamo da je njen suprug u Džennetu, isti onaj koji joj je bio na dunjaluku ili onoj ženi koja nikako nije bila udata! Odgovor na ovo nalazimo u riječima šejha Ibnul Usejmina, rahimehullah, koji kaže: „Ukoliko nije bila udata, pa mi sa tim ciljamo boljeg supruga od onoga koji joj je

Nastavak na sl. strani

bio određen da je ostala živa, a ukoliko je bila udata, ciljamo sa time, boljeg u svojim osobinama od onih koje je imao na dunjaluku, jer promjene bivaju u osobinama i vrijednosti, na primjer kao kada bi prodao ovcu (manju vrijednost) za devu (veću vrijednost) ili kao kada bi se reklo: 'Da Allah promjeni nevjerstvo ovoga čovjeka sa vjerovanjem.' Sličan primjer nalazimo u Allahovim riječima, u prijevodu ajeta: **'Na Dan kada Zemlja bude zamijenjena drugom zemljom, a i nebesa, ...'** (Ibrahim 48) Pa zemlja je zemlja, samo se je proširila, a i nebesa su nebesa, samo su se rascijepila."

Da li će većina žena biti u Džennetu

Prenosi se u vjerodostojnoj predaji od Poslanika, sallallahu alejhi ve selem, da je rekao, obraćajući se ženama: **"Zaista sam vas vidio kao najbrojnije stanovnike Džehennema!"**, a u drugom hadisu je rekao:

"Zaista su najmalobrojniji stanovnici Dženneta žene!" (Buharija i Muslim) Kao što je došlo u drugoj vjerodostojnoj predaji, da će svaki čovjek imati dvije žene u Džennetu, tj. od dunjalučkih žena. U ovome su se razišli učenjaci, u tome kako da sastave ili spoje vezu između predhodnih hadisa, tj. da li je većina žena u Džennetu ili u vatri? Pa su neki rekli, da će većina žena biti u Džennetu, kao što će one također biti većinski dio stanovnika Džehennema. Rekao je Ijad El-Kadi: "Većina Ademova potomstva su žene." Drugi su ipak rekli, da su žene većina stanovnika Džehennema, uzimajući za to kao dokaz spomenute hadise, te da su one također većina stanovnika

Dženneta, kada im se dodaju hurije. A neki kažu da će žene biti u početku većina stanovnika Džehennema, pa će poslije toga biti većinski dio stanovnika Dženneta, tj. kada izađu iz vatre. Rekao je El-Kurtubi, pojašnjavajući riječi Poslanika, sallallahu alejhi ve selem, **"Vidio sam vas kao većinu stanovnika Džehennema."**: 'Postoji mogućnost da će to biti kada žene budu u vatri, međutim poslije njihovog izlaska iz

predajama, da će žene sa dunjaluka biti ljepše od hurija, a to radi svoga ibadeta u ime Allaha. To je Džennet koji je uređen i uljepšan za vas o skupino žena, kao što je uređen i uljepšan za ljude, "Na mjestu u kome će biti zadovoljni, kod Vladara Svemoćnoga." (El-Kamer 55) Nemojmo propustiti ovu priliku, jer je život kratak i za kratko vrijeme treba se preseliti tamo gdje je vječnost. Pa neka vaša i naša vječnost bude u Džennetu, inša-Allah.

Znajte da je mehr za Džennet iman i dobra djela, a ne nikako puste želje, popraćene sa nemarnošću. Sjetite se govora našeg Poslanika, sallallahu alejhi ve selem, gdje kaže: **"Koja žena klanja pet namaza, posti mjesec Ramazan, sačuva svoje stidno mjesto i pokori se svome suprugu, bit će joj rečeno: 'Uđi u Džennet na koja hoćeš vrata!'"** Čuvajte se onih koji pozivaju smutnji i uništenju žene, koji vole pokvarenost i izopačenost kod žene, tj. njihovo udaljenje od Dženneta. Ne zavaravajte se sa

kojekakvim uljepšanim govorima, koji dolaze od umišljenih pisaca, sa raznih televizijski kanala ili nečeg sličnog, jer oni svi žele jedno, kao što kaže Uzvišeni u prijevodu ajeta: **"Oni bi jedva čekali, da i vi budete nevjernici kao što su oni nevjernici ..."** (El-Nisa 89) Molim Uzvišenog Allaha da svim muslimankama olakša put do Dženneta i da njihovo prebivalište na ahiretu učini Džennetu-l-firdeus.

AMIN!

Sura An-Nisa 124

a onaj ko čini dobro, bio muškarac
ili žena, a vjernik je - ući će u
Džennet i neće mu se učiniti ni
koliko trun jedan nepravda

vatre putem šef'ata ili Allahove milosti, kad više nebude u vatri nikog ko je rekao **"La illahe illallah"**, one će biti većina stanovnika Dženneta.' Zbog ovog spomenutog, žene moraju voditi brigu da ne budu od stanovnika Džehennema.

Ne zavaravaj se sestro muslimanko

Svakoj ženi kada uđe u Džennet, Uzvišeni Allah će joj povratiti njenu mladost i nevinost, kako je to rekao Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selem: **"Zaista starice neće ući u Džennet, Allah će ih kada ih uvede u Džennet pomladiti i pretvoriti u djevice."** Došlo je u nekim asar-

PUT DO ISTINE

Koliko ih je, nezna se tačno. Ali da Islam privlači holandsku mladež je sasvim sigurno. Život po principima vjere, osjećaj međusobne ljubavi, svojevrsan način odijevanja; mnogi holandski mladići i djevojke nalaze sebe u Islamu

Preuzeto iz časopisa Elsevier, 27-08-2005

Koliko ih je, nezna se tačno. Ali da Islam privlači holandsku mladež je sasvim sigurno. Život po principima vjere, osjećaj međusobne ljubavi, svojevrsan način odijevanja; mnogi holandski mladići i djevojke nalaze sebe u Islamu.

Danijela (19) je odrasla u katoličkoj porodici. Odrasla je u (mjestu) s-Gravendeel i bila je poput ostalih djevojčica; igranje tenisa, jahanje konja i izlasci sa drugaricama. Prvi put je Danijela vidjela stranca kad je krenula u srednju školu u mjestu Dordrecht. Prije nego što je prešla na Islam, izlazila je često u discoteke a vraćala se kući u 4 sata u jutro. Ona sad ustaje u 4 sata, uzima adab i klanja se Allahu.

Nakon završene srednje škole upisala se u višu pedagošku školu u Rotterdamu. U njenom razredu je bilo nekoliko muslimana. Kako je vrijeme prolazilo njezina slika o Islamu se sve više mijenjala. Danijela kaže: "Mediji prikazuju Islam u pogrešnom svjetlu". Šta je bilo razlog da pređe na Islam Danijeli nije lahko da objasni. Ona dalje kaže: "Stalno sam slušala samo loše o Islamu, ali kad sam jednom počela da čitam o Islamu, nisam više mogla stati." Danijela je o Islamu saznavala preko interneta, a tako je i upoznala nekoliko drugih djevojaka koje su prešle na

naveče, ne ide na plivanje i ne sluša više muziku. "Discoteka me je već odavno iritirala, užasno, to nije ništa drugo do stočna pijaca." Njeni roditelji je nerazumiju. "Mislili su da mi nedaju dovoljno ljubavi, što naravno nije tačno jer je naša relacija izrazito dobra." Godinu dana nakon njenog prelaska na Islam, roditelji su joj dozvolili da nosi hidžab. Kažu kako to nisu rado uradili, ali nemaju izbora. "Moji dojučerašnji «prijatelji» nerazumiju moju odluku, neki me čak nazivaju i izdajicom. Morala sam se kod roditelja izboriti za nošenje

hidžaba, jer nam je to obaveza od Allaha." Dalje kaže: "Više mi ne zvižduću i ne dobacuju radnici sa građevina." Danijela želi postati učiteljica u nekoj od islamskih škola u Rotterdamu. Ona kaže kako je Rotterdam pun njenih sunarodnjaka koji prelaze na Islam. Iako d o s a d a n i j e razmišljala o braku, kaže da želi da se uda samo za muslimana, jer joj vjera ne dozvoljava da se uda za nekog drugog.

"Studiji mi ne predstavlja prepreku jer sad drugačije gledam na brak. Muslimani najčešće upoznaju svoje supružnike preko prijatelja i rodbine."

OPŠTA PRAVILA TEKFIIRA KOD EHILI-SUNNETA VEL-DŽEMA'ATA II DIO

Zbog toga što su bili brzopleti po pitanju tekfira, što je jedna od glavnih osobina i karakteristika novotara! Da li je imam Ahmed, rahimehullah, nevjernikom proglasio Me'muna? Ne! Zbog čega? Zbog toga što je bio svjestan veličine propisa tekfira i svega onoga što taj propis za sobom povlači

Šejh 'Ali el-Šibl, prevod sa arapskog: Sead Jasavić; prof. fikha

Ovim nastavljamo spominjanje osnovnih principa i pravila tekfira, koje ulema Ehli-Sunneta vel-Džema'ata, kroz svoja djela, uvijek spominje, a pogotovo onda kada je u pitanju konkretno osuđivanje osobe ili grupe ljudi na nevjerstvo (tekfirul-mu'ajjen).

Kufr, odnosno nevjerstvo, u najvećem broju slučajeva nastaje u srcu, i osnova nevjerstva se nalazi u srcu. Poslije srca, nevjerstvo se može naći i na jeziku, a kod nekog i u postupcima ostalih udova tijela! Dakle, kufr je poput imana tj. biva i srcem, i jezikom i udovima tijela, kao i što nema imana bez vjerovanja srcem, očitovanja jezikom, i potvrđivanjem udovima tijela! Nevjerstvo srcem bi se ogledalo u gajenju mržnje prema onome s čime je došao Poslanik, sallallahu alejhi ve selem, ili imanju ubjeđenja da pored Allaha, džellešānuhu, postoji još neko ko polaže pravo na 'ibadet, ko utiče na stvaranje...

Nevjerstvo jezikom se ogleda u ismijavanju s Allahom, džellešānuhu, ili s Njegovim ajetima i vjerom, ili u

ismijavanju s Poslanikom, sallallahu alejhi ve selem, kao i psovanje Allaha, džellešānuhu, ili vjere, ili Poslanika, sallallahu alejhi ve selem. Od ove vrste je i traženje pomoći od nekog drugog mimo Allaha, džellešānuhu, u stvarima u kojima ne može pomoći niko drugi mimo Njega, poput riječi: O, Božiji Poslaniče, pomози mi!? O, Božiji Poslaniče, podaj mi evlad!? Sve navedene fraze kao i druge slične njima su djela kufra!

Nevjerstvo udovima tijela se ogleda u činjenju sedžde (klanjanju) kipu, grobu, freski; prinošenju žrtvi (kurban), nekom drugom mimo Allaha, džellešānuhu,... Ova djela, kao i druga slična njima su djela kufra!

Kufr se neće ogledati samo u radu određenih postupaka, već će se ogledati i u neizvršavanju nekih postupaka kao što je npr. l'irad - odbijanje ili neprihvatanje propisa ove vjere! Sa navedenim primjerima smo dokazali da čovjek može postati nevjernikom i putem jezika, ili putem udova tijela, a ne samo putem srca - što je stav poznate sekte Džehmijja,

koj kod kojih je iman sušta spoznaja Boga putem srca (ma'arifa), kao i sekte Eš'arija koji smatraju da je iman sušta potvrda srcem (tasdik), kojeg može anulirati samo srčano pobijanje (tekzib)!? Sve navedeno je i osnovno poimanje vjerovanja kod Murdžija. Nevjerstvo (kufr) se dijeli na veliko i malo nevjerstvo (kufr-ekber i kufr-asgar). Veliko nevjerstvo (kufr-ekber), je ona vrsta kufra koja svog počinioca izvodi iz vjere, dok malo nevjerstvo (kufr-asgar), ne izvodi svog počinioca iz vjere, već ga uvodi u krug Allahovih, džellešānuhu, prijetnji, odnosno podvodi ga Njegovoj volji na Sudnjeme Danu! Također se i širk dijeli na veliki i mali širk (širkun ekber i širkun asgar), a nas ovdje interesuje veliki širk koji se smatra postupkom i djelom koji čovjeka izvodi iz vjere. Isto tako se i zulum dijeli na veliki i mali zulum (zulmul-ekber i zulmul-asgar), kao i fisk - veliki i mali (fiskul-ekber i fiskul-asgar), i na kraju, licemjerstvo (nifak), dijelimo na veliki-nifak (srčani-kalbi), i mali-nifak (tijelom-ameli).

Dakle kufr, širk, nifak, zulum i fisk se dijele na velike - one koji svoga počinio iz vode iz vjere, čineći ga nevjernikom i murtedom, i male - koji svoga počinio ne iz vode niti iz vjere, niti iz milleta. Navešćemo neke od poznatijih atributa i opisa velikog kufra, širka, nifaka, zulma i fiska, onako kako ih Kur'an i Sunnet spominju:

1. Takvi postupci uništavaju sva prethodna dobra djela.
2. Takvi postupci svoga počinio vode vječnom boravku u vatri.
3. Takve postupke Allah, džellešahu, ne oprašta.
4. Takvi postupci čine svog počinio otpadnikom-murtedom.
5. Takvi postupci isključuju iman kod svoga počinio.

Što se tiče malog kufra, širka, nifaka, zulma ili fiska:

1. Takvi postupci ne uništavaju sva dobra djela.
2. Takvi postupci ne vode vječnom boravku u vatri.
3. Takve postupke Allah, džellešahu, oprašta.

4. Takvi postupci ne čine svoga počinio murtedom.
5. Takvi postupci ne isključuju iman kod svoga počinio.

Navedeni postupci krnjavim čine iman osobe kod koje se nađu, ali se, i pored toga, osoba neće smatrati nevjernikom zbog njih, kako to smatraju Mu'utezile i Haridžije (ve'idijeh), već će se data osoba smatrati vjernikom slabog imana (mu'min nakisul-iman), odnosno vjernikom-griješnikom (mu'min-fasik); vjernik - zbog imana koji se nalazi pri njemu, a griješnik - zbog grijeha koji su se našli pri njemu.

Veliko nevjerstvo i veliko idolopoklonstvo su u uskoj sprezi i međusobno su povezani. Veliko idolopoklonstvo (širkul-ekber), je za

nijansu blaže od velikog nevjerstva (kufrul-ekber). Veliko nevjerstvo (kufrul-ekber), je šireg značenja od velikog idolopoklonstva (širkul-ekber) - svaki mušrik je kafir, dok nije svaki kafir mušrik! Ehli-Sunnet vel-Džema'at, za razliku od ostalih pravaca, se veoma oprezno, i s velikom dozom respekta i poštovanja odnosi prema terminu kufra i propisu tekfira, pažljivo se baveći istim. Ovo je stavka koja je pravilno usađena i potcrtana u gotovo svakoj knjizi akide Ehli-Sunneta vel-Džema'ata. Većinom smo svi čuli za poznato akidetsko djelo

Ehli-Sunneta vel-Džema'ata - "el-Akide el-Tahavijje". U njemu stoji sljedeće: "Pripadnike kible nazivamo muslimanima-mu'minima, sve dok prihvataju ono s čime je došao Poslanik, sallallahu alejhi ve selem, i dok vjeruju u ono o čemu nas je On, sallallahu alejhi ve selem, obavijestio." "Nikog od pripadnika kible ne proglašavamo nevjernikom zbog grijeha kojeg je počinio, sve dok ga ne ohalali, i nismo od onih koji smatraju da grijesi ne mogu uticati na slabljenje imana!"

Dakle, ulema Ehli-Sunneta vel-Džema'ata - propisu tekfira - prilazi s maksimalnom oprežnošću, neizbježno uzimajući u obzir to da li su neophodni uslovi tekfira ispunjeni ili ne (teveffuruš-šurut), i da li se slučajno

neka - šerijatski-validna - smetnja isprijela na putu izricanja suda tekfira ili ne (intifa'ul-mevani). Što se tiče novotarskih i zabludjelih skupina, uvijek su bili karakteristični po tome što su veoma lahko i brzo potezali 'pištolj tekfira' na osobu s kojom se u nečemu nisu slagali, nespretno rukujući njime u samoj osnovi. Uzmimo za primjer stav Mu'utezila prema imamu Ahmed b. Hanbelu, rahimehullah. Bezbroy puta je optuživan pred halifom Me'munom, Mu'utesimom, ili Vasikom na nevjerstvo. Njegovi protivnici bi nagovarali halifu da ga ubije, riječima:

Ubij ga halifo, a ako je grijeh neka ide na nas!? Zbog čega su ovako postupali? Zbog toga što su bili brzopleti po pitanju tekfira, što je jedna od glavnih osobina i karakteristika novotara! Da li je imam Ahmed, r a h i m e h u l l a h , nevjernikom proglasio Me'muna? Ne! Zbog čega? Zbog toga što je bio svjestan veličine propisa tekfira i svega onoga što taj propis za sobom povlači! U ovakvom postupanju, draga moja braćo, se ogleda veličina

takvaluka uleme i sljedbenika Ehli-Sunneta vel-Džema'ata, koji se boje Allaha, džellešahu, u svakom postupku kojeg u ime Njegovo rade na zemlji, stoga su bili veoma oprezni i pažljivi kada je mes'ela tekfira u pitanju, a isto tako i kada je mes'ela tefsika ili tebd'i'a u pitanju!

Nastavak u narednom broju, inša-Allah!

ŠTETNOSTI I POSLJEDICE OD KONZUMIRANJA SVINJSKOG MESA III. DIO

Piše Ishak Ahmetović

Dokazano je da svinjsko meso posjeduje osobine koje mnogostruko, osjetljivo i vidljivo ugrožava zdravlje onih osoba koje ga uobičajeno i svakodnevno konzumiraju. Naučna promatranja pokazuju da svinjetina takva kakva jeste, sadrži u sebi prirodne materije, koje u organizmu konzumatora djeluju kao štetne, znači toksične (otrovne). I kad se svinjama -kao što je to uobičajeno- radi manipulacije rasta i kontrole ponašanja u masovnom uzgoju dadaju još različiti preparati kao što su; hormoni, antibiotici, sredstva za smirenje i dr. onda i meso tih životinja, sadrži ostatke tih materija koje itekako mogu veoma opasno da utiču na metabolizam čovjeka, kao i na imuni sistem i hormonalnu ravnotežu. Tako ćemo često primjetiti da većina bračnih parova na zapadu, gdje se ovo meso najčešće konzumira, skoro da uopšte nemaju ljubomore jedno naspram drugog. Stoga slobodno možemo reći da kod ljudi slabog odbrambenog sistema, kao i kod bolesnika može imati teške i vrlo teške posljedice. Prirodna medicina s razlogom odbija svinjsko meso kao konzumirajuću namirnicu. Mnogi ljekari je zabranjuju svojim pacijentima, a osobi oboljeloj od raka dati svinjetinu označava se u biološki orijentisanoj medicini kao kriminalni prestup. Kao validan argument za ovo navešćemo podatak da je prof. dr. Eicholtz sa Univerziteta u Heidelbergu u Njemačkoj, koji je ujedno i jedan od zagovarača prirodno čistih živežnih namirnica, došao sa statistikom iz 29 zemalja u kojima odgovara veza između

broja oboljenja raka i pretjerane konzumacije, svinjskog mesa, špeka i šunke. A poznata je izreka prof. dr. Zabela koji je rekao; *da se sa svinjskom mašću čovjek obolio od raka ubrzano šalje u grob*. Sve ovo dosad iznešeno nas upućuje na zaključak da "omiljeno" svinjsko meso bez imalo sumnje, ozbiljno ugrožava ljudsko zdravlje, koje na ovoj zemaljskoj kugli nema svoje cijene. U Austriji je također zabilježena izjava prije nekoliko godina načelnika carinske službe Huberta Laufera da "Barem svaki treći poljoprivrednik u Gornjoj Austriji (Ober Osterreich) ubrizgava svojim životinjama preparate koji su u Austriji zabranjeni, a krijumčare se u ogromnim količinama iz Njemačke, Italije i bivše Jugoslavije". Predsjednik veterinarske komore Nordheina u Njemačkoj dr. Josef Echweiler je ustanovio sledeće: "Ogromne količine zabrajenih preparata, veterinari su dostavili seljacima, i nadalje se uzima zdravo za gotovo, da se svinjama prije klanja daju opojne injekcije, koje sprečavaju da pregojene svinje slabog srca prije klanja uginu od straha". Nakon ove konstatacije, možemo slobodno reći, da meso ovakvih životinja može biti veoma pogubno za ljude s nestabilnim krvotokom, tj. sa slabim srcem. Iz svega prethodnog što smo naveli proizilazi, da meso kao osnovna prehrambena namirnica, može u sebi da sadrži svakakvih nepoželjnih materija. Dok se o svinjskom mesu govori kao o posebno opterećenom sa tim materijama, i to čak kad se svinje i ne tretiraju tim materijama, jer su

same po sebi skoro takve. Navedimo još izjavu austrijanca Dietfrieda Schöнемanna koji je i jednim austrijskim novinama rekao sledeće. "Ono što sam naučio; ličnim, slučajnim i sistematskim posmatranjem u vezi sa svinjskim mesom, natjeralo me je da shvatim, da su načela prirodne medicine i vjerskih zabrana koja zabranjuju upotrebu svinjskog mesa, potpuno opravdana. Razumljivo mi je da svinjskom mesu nema mjesta u polju prirodne medicine i očuvanja zdravlja, pa čak i ako se neke štetne osobine i utjecaji nemogu egzaktno naučno dokazati" (Dietfried Schöнемann - mjesečnjak NOI br. 54) Mi kao muslimani možemo se samo ponositi što nam je naš Gospodar Mudri, još prije 1400 godina ukazao na sve ove opasnosti, kada je svome Poslaniku Muhamedu, sallallahu alejhi ve sellem, objavio sljedeće ajete u prijevodu značenja: "Hranite se dopuštenim i lijepim jelima koja vam Allah daruje i budite zahvalni Allahu na blagodatima Njegovim, ako se samo Njemu klanjate. On vam zabranjuje jedino strv, i krv, i svinjsko meso, i onu stoku koja je zaklana u nečije drugo, a ne u Allahovo ime. A onome ko bude primoran, ali ne iz želje, samo toliko da utoli glad - pa, Gospodar tvoj će, zaista, oprostiti i samilostan biti." (En-Nahl: 114-115)

NASTANAK EMEVIJSKOG HILAFETA I. DIO (41-132 / 661-750

Bez obzira na neke određene promjene koje su se desile prilikom preuzimanja vlasti, ustav emevijske države bio je Kur'an i Sunnet, kao glavna vodilja emevijskih halifa

Piše Cokoja Saudin, Islamski Univerzitet - Medina

Dolaskom Emevija na vlast prestaje postojati politički princip upravljanja hilafetom - šura, a uspostavlja se ustavna dinastija, čiji je osnovni princip monarhija. Mnogi historičari i analitičari, stava su da je period vladavine Emevija, period u kojem je narušeno dosta toga što su četvorica pravednih halifa, po uzoru na poslanički način života uspjeli ostvariti za vrijeme svog namjesništva. Bez obzira na neke određene promjene koje su se desile prilikom preuzimanja vlasti, ustav emevijske države bio je Kur'an i Sunnet, kao glavna vodilja emevijskih halifa. Žalosni događaji koji su se desili za vrijeme vladavine pojedinih halifa, kao što su Jezid b. Muavija i Abdu-l-Melik b. Mervan, ne mogu i ne smiju se zaboraviti, jer su oni historijski dokazane činjenice i nema sumnje da su ti neopravdani događaji ostavili veliki trag po jedinstvo muslimana. Od krivice se ne može pobjeći, međutim treba istaći da su burni događaji, kao ubistvo Husejna, radijallahu 'anhu, Abdullah b. Zubejra, radijallahu 'anhuma, te gađanje Kabe katapultom, i mnogi drugi, produkt razmišljanja i odlučivanja koji se vraća na samog halifu i njegovu ličnost. Jer bilo bi nepravедно porediti vladavinu jednog Muavije, radijallahu 'anhu, i period namjesništva njegovog sina Jezida, kao što bi bilo nepravедно porediti Abdu-l-

Melika b. Mervana sa Omer b. Abdu-l-Azizom. Druga činjenica koja ukazuje na to da su nemili događaji, rezultat samovoljnog odlučivanja halife, jeste i ta da su učenjaci, na prvom mjestu ashabi i njihovi sinovi, te običan narod, bili protiv ovakvih postupaka, te da su na svaki mogući način pokušavali spriječiti te krvave događaje, bilo savjetom ili prezirom.

Emevije u očima svojih neprijatelja

Prikazivanje Emevija u negativnom smislu, kao neprijatelje Poslanikove porodice, te zanemarivanje vjerskih dužnosti i razjedinjavanje muslimana, zaslužni su prvenstveno šije (rafidiije), koji su osjetili oštricu emevijskih sabliji, zatim kršćani i židovi i na kraju nezaobilazni orijentalisti. Glumeći osjećajnu i fanatičnu ljubav prema užoj Poslanikovoj, sallallahu 'alejhi ve sellem, porodici (Alija, Fatima, Hasan i Husejn), šije (rafidiije), dali su sve od sebe da emevijske vladare prikažu kao nemilosrdne ubice potomaka Alije, radijallahu 'anhu. Javna je tajna, da su baš te šije (rafidiije), bili glavni razlog i uzrok svih problema u islamskom ummetu, a najveću nepravdu nanijeli su upravo Poslanikovoj, alejhisselam, porodici. Poznata je stvar, da su za vrijeme Alije, radijallahu 'anhu, dok je bio u sukobu sa Muavijom, radijallahu'

anhu, bili na njegovoj strani samo radi vlastitog interesa i koristi, bojeći se da ne budu isporučeni i kažnjeni za ubistvo Osmana, radijallahu 'anhu, isto tako zna se (a i oni to priznaju), da su Poslanikovog, sallallahu 'alejhi ve sellem, unuka, Husejna, radijallahu 'anhu, u svojim pismima molili da dođe kod njih u Irak, kako bi ga priznali za halifu, te da će mu pružiti potrebnu zaštitu, ali neiskrena srca su ga ostavila na cjedilu i okrenuli mu leđa kad ih je najviše trebao. Ništa bolje nije prošao ni njegov brat Hasan, radijallahu 'anhu, međutim iskustvo ga je naučilo da tim ljudima ne može vjerovati, jer samo vojska koja mu je bila na raspolaganju, bila je sastavljena od sebe'ia, koji su ubili Osmana, radijallahu 'anhu, i haridžija, koji su ubili njegovog oca, Aliju, radijallahu 'anhu. Lažni hadisi, koji su izmišljeni od strane šija, ne zna im se broj, pa ako su ti ljudi spremni svjesno slagati na Allahovog Poslanika, alejhisselam, pripisujućimu nešto što on nije rekao, onda nas ne trebaju čuditi njihove laži i potvore na emevijske halife! Kad je Imam Malik, Allah mu se smilovao, upitan o šijama, da li se od njih uzima hadis? Odgovorio je: "Ne, od njih se ne uzima hadis, niti se sa njima razgovara, jer oni lažu." Dok je Imam Šafija, Allah mu se

Nastavak na sl. strani

smilovao rekao: *"Sreo sam i upoznao mnoge sljedbenike novotarija, ali nisam nikog vidio da više laže od rafidija."* A, Šurejk b. Abdullah el-Kadi, koji je bio umjerenog šitskog ubjeđenja, kaže: *"Uzmi znanje od svakog koga sretnješ, osim rafidija, jer oni puno lažu."* Nema sumnje, da je islamska država za vrijeme emevijske vladavine, doživjela veliki napredak, bilo da se radi o vojnim osvajanjima, naučnim, političkim i društvenim poduhvatima. Islamska država bila je proširena na cijelu Sjevernu Afriku, zatim na Sjeverni dio Indije, pa sve do Evrope, gdje su Španija i Južna Francuska ušle u sastav islamskog hilafeta. U vrijeme Emevija, država je brojala 50 miliona stanovnika i bila je jedna od najmoćnijih država svijeta. Koliko su pažnje Emevije posvetili društvenom uređenju života, govori i činjenica da je u Kordobi, španskom gradu, bilo 50 bolnica, 900 kupatila, 800 škola, 600 džamija, gradska biblioteka koja je sadržavala oko 600 000 knjiga, te 70 posebnih biblioteka. Dok pokvarene i zavidne muslimanske duše pokušavaju na svaki mogući način ocrniti period emevijskog hilafeta, američki orijentalista ne može da sakrije oduševljenje islamskom uređenju države te brige o njenim stanovnicima, pa kaže: *"Dok evropski gradovi prilikom zalaska sunca tonu u tamu, ulice Kordobe obasjava ulična rasvjeta, dok su evropske ulice prljave, Kordoba posjeduje 1000 javnih kupatila, dok se evropski plemići ne znaju potpisati, muslimanska djeca pohađaju redovne škole."*

Ključne optužbe protiv emevijskog hilafeta

Prije nego počnemo govoriti o tome, kako i na koji način je Hasan, radijallahu 'anhu, prepustio vlast Muaviji, važno je napomenuti razloge zbog kojih su neki historičari, emevijski hilafet opisali kao vladavinu torture, zastrašivanja i ubijanja.

1. dobar dio pisane historije o emevijskom hilafetu, završen je za vrijeme njihovih protivnika, Abasija, što

je dalo za rezultat, da su historičari kojima je bio cilj da se približe i udovolje abasijskim halifama, ocrnjavali, napadali i kritikovali, vladavinu emevija;

2. preuzimanjem vlasti od strane Emevija, prestaje postojati savjetodavno vijeće (šura), za izbor halife, koja je bila za vrijeme četvorice pravednih halifa i na snagu stupa monarhistički, odnosno nasljedno-porodični sistem u određivanju halife;

3. žalosni i krvavi događaji koji su se desili za vrijeme emevijskog hilafeta, a za koje su optuženi direktno Emevije, kao što je ubistvo Husejna, Abdullaha b. Zubejra i njegovog brata Musaba, radijallahu 'anhum, zatim krvavi obračun sa stanovnicima Medine i sramno gađanje Kabe katapultom, dali su još većeg povoda da se emevije prikažu kao stvarni neprijatelji svega onoga na čemu je bio Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, i njegove pravedne halife;

4. mnogi članovi emevijske porodice, veoma su kasno primili islam, a pogotovo dvojica starješina, a kasnije i halifa, Muavija b. ebi Sufjan i Mervan b. Hakem, što je mnogima dalo razloga, a pogotovo njihovim političkim protivnicima i neprijateljima, da kritikuju i opovrgavaju stvarnost njihovog prelaska na islam.

5. ozloglašenost pojedinih namjesnika i vojskovođa, kao što su Ibn Zijad i Hadžadž b. Jusuf, koji su bili poznati i čuveni po nasilnosti i nedoličnom ponašanju prema običnom narodu, što je ostavilo crnu mrlju u historiji emevijskog hilafeta;

6. i na kraju, kao najveću zaslugu u širenju propagandnih stavova protiv Emevija, imale su sekte i sljedbenici strasti, kao što su šije i haridžije, jer nisu našli plodno tlo za širenje fesada u emevijskoj državi. A, podršku u širenju laži i potvora na Emevije, dobili su od šitskih historičara, kao što su Ebu Mihnef Lut b. Jahja, zatim Hišam b. Muhamed b. Saib el-Kelbi, njegov otac Muhamed, Nasr b. Mezahim, i mnogi drugi, koji su kod učenjaka hadisa slabi

i odbačeni.

Hilafet u rukama Emevija

Emevijski period namjesništva (Hilafet), počinje sa Muavijom b. ebu Sufjanom, radijallahu 'anhuma, nakon što je unuk Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem, Hasan, radijallahu 'anhu, 41. godine po hidžri vlast prepustio njemu. Nakon izvršenog atentata na Aliju, radijallahu 'anhu, od strane zabudjelog haridžije, Abdurahmana b. Muldžema el-Muradia, od čijih će posljedica Alija, radijallahu 'anhu, kasnije i preseliti, dok je bio u krvavim ranama, njegove pristalice su tražile od njega da im odredi halifu koji će ih voditi poslije njegove smrti. Alija, radijallahu 'anhu, odbija da udovolji njihovom zahtjevu, na što ukazuju vjerodostojne predaje. Imam Ahmed, Ibn ebi Šejbe te El-Bezar, sa ispravnim lancem prenosioca, bilježe predaju od Abdullaha b. Subeja, koji kaže: *"Nakon što je Alija, radijallahu 'anhu, proboden, čuo sam ljude okupljene oko njega kako mu govore: 'Odredi nam, ko će da bude halifa poslije tebe?' Alija, radijallahu 'anhu, reče: 'Ne, ostaviću vas na onome, na čemu vas je ostavio Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem.'"* Iznenadeni Alijnim odgovorom, rekoše: *"A šta ćeš reći svome Gospodaru kad ga sretnješ?"* Alija, radijallahu 'anhu, odgovori: *"Kad dođem pred svog Gospodara, reći ću: - Gospodaru moj, živio sam među njima onoliko koliko si Ti odredio da živim, zatim si me usmrtio, a Ti si taj koji je Vječan, ako hoćeš popravi njihovo stanje, a ako hoćeš oslabi i obesnaži."* Ova predaja ukazuje da Alija, radijallahu 'anhu, nije odredio niti imenovao halifu, koji bi trebao preuzeti institucije hilafeta poslije njegove smrti. Nego ih je ostavio da stvar budućeg halife riješe međusobnim dogovorom (šurom), kao što je to uradio Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem. Nakon smrti Alije, radijallahu 'anhu, koja je bila u Ramazanu, 40. godine po hidžri, njegov sin Hasan, radijallahu 'anhu, postaje halifom. Nastaviće se, inšAllah.....

BITKA ZA CARIGRAD – KONSTANTINOPOL

I. DIO

Vojska se obučava u raznim vojničkim disciplinama i na različitim vojnim oružjima, što ih je učinilo spremnim za naredni pohod. Interesuje se za psihičke pripreme, tako što budi kod gazija džihadski duh i podsjeća ih na Poslanikovu sallallahu alejhi ve sellem pohvalu, onima koji osvoje Carigrad i da se možda na njih odnosi poznati hadis, što im je dalo dodatnu psihičku snagu i hrabrost. Raširenost uleme među vojnicima utječe na jačanje njihove volje i povezuje ih sa istinskim džihadom shodno Allahovim džellešanuhu naredbama

Piše Smajlović Osman (Mekka Mukeremah)

Carigrad (današnji Istanbul) je jedan od najvažniji gradova svijeta. Utemeljio ga je Bizantijski imperator Kostantin prvi, 330 gregorijanske godine. Pripada mu rijetki svjetski strateški položaj, tako da je rečeno: „Kada bi cijeli dunjaluk bio jedna kraljevina, zaista bi Carigrad bio najpovoljniji za njezin glavni grad. Od samog njenog osnivanja, Bizantijski imperator ga uzima za glavni grad svoje imperije. Allahov Posanik sallallahu alejhi ve sellem obaviještava muslimane na nekoliko mjesta o padu Carigrada, a jedan od njih je u toku kopanja hendeka za obranu Medine govoreći: *„Zaista će biti osvojen Carigrad na rukama jednog čovjeka, zaista je divan zapovijednik i divna je ta vojska.“* Tako da ove riječi daju posebno mjesto Carigradu kod muslimana u njihovoj borbi protiv Bizantinaca. Isto tako islamski vladari i njihove vojskovođe se natiču u osvajanju Carigrada, kako bi se u njima obistinio Poslanikov alejhisselam govor i kako bi stim zadobili tu bez sumnje

veliku čast. Prvi islamski pokušaj u osvajanju Carigrada dolazi u vrijeme vladavine Muavije ibn Ebu Sufjana i to 44 hidžretske godine. Umevijska država pokreće niz pohoda od kojih je najjači bio u vrijeme Sulejmana ibn Abdil-Melika, 98 hidžretske godine. Abasinska država poduzima niz jakih pohoda protiv Bizantije, međutim bez uspjeha da dođu do samog Carigrada, ali ti pohodi potresaju Carigrad i utječu na unutrašnje događaje, naročito je to riječ o pohodu u vrijeme Harun Er-Rešid 190 hidžretske godine. Potom pokušavaju neke manje islamske države u maloj Aziji osvajanje Carigrada, među kojima su Seldžuci, međutim svi ti pokušaji ne urođuju plodom. Početkom osmog hidžretskog vijeka, osmanlije nasljeđuju Seldžuke-Rum u maloj Aziji i nastavljaju pohode u osvajanju Carigrada. Prvi od tih pokušaja dolazi u vrijeme Bajazita, godine 796 hidžretske, odnosno 1393 gregorijanske, međutim zbog prodora Mongola u Osmansko državu pod vođstvom Tirmurlenka, biva prisiljen na

dizanje opsade Carigrada i povlačenje sa ciljem suprostanjavanja Mongolima. Murat II, otac Muhammed El-Fatiha, nastavlja pohode za osvajanje Carigrada i to nekoliko puta u toku svoje vladavine, između (824-863 hidž. ili 1421-1451 greg.). Bizantijski imperator uspeva da udalji Murata od Carigrada, tako što pomaže pobunjenike unutar Osmanske države protiv njega.

Pohod sultana Muhammed El-Fatiha na Carigrad

Stvari koje dovode sultana Muhammed El-Fatiha na razmišljanje da zauzme Carigrad je i to; da on još u vrijeme svoga oca Murata vrši određene sultanske poslove, što mu omogućava još od toga vremena da je u toku rata sa Bizanticima u različitim uvjetima. Potpuno poznaje predhodne osmanske pokušaje u osvajanju Carigrada, kao i one pokušaje koji su njima predhodili od različitih isklamskih vladara. Tako da sa samim preuzimanjem

Nastavak na sl. strani

muslimanske države razmišlja o osvajanju Carigrada. Njegov odgoj od strane uleme, na čelu sa šejhom Ismailom El-Kevranijem, ljubav prema islamu, Kur'anu i Poslaniku sallallahu alejhi ve sellem, budi u njemu džihadshi duh. Zatim, Fatihov šejh Eš-Šemsudin, budi u njemu osjećaj od samog njegova djetinjstva, da je on taj vojskovođa, kojeg je nagovjestio Poslanik sallallahu alejhi ve sellem, za osvajanje Carigrada, što izazva kod Fatiha želju da se u njemu obistini Poslanikov alejhisselam govor i da zadobije tu veliku čast.

Pripreme za osvajanje Carigrada

Sultan Muhammed El-Fatih poduzima određene koraku u planiranju i pripremama za osvajanje Carigrada. Ojačava muslimansku vojsku sa ljudskim potencijalom, tako da broj vojnika doseže 250.000, što je inače veliki broj u poređenju sa drugim vojskama tog doba. Vojska se obučava u raznim vojničkim disciplinama i na različitim vojnim oružljima, što ih je učinilo spremnim za naredni pohod. Interesuje se za psihičke pripreme, tako što budi kod gazija džihadski duh i podsjeća ih na Poslanikovu sallallahu alejhi ve sellem pohvalu, onima koji osvoje Carigrad i da se možda na njih odnosi poznati hadis, što im je dalo dodatnu psihičku snagu i hrabrost. Raširenost uleme među vojnicima utječe na jačanje njihove volje i povezuje ih sa istinskim džihadom shodno Allahovim džellešanuhu naredbama. Sagrađio je sultan tvrđavu Rumili na evropskom dijelu, na najužoj tački u zalivu Bosfor, nasuprot tvrđave koja je sagrađena na azijskom dijelu u vrijeme Fatihovog djeda Bajazita. Tako da na ovom važnom strateškom mjestu, ove dvije tvrđave kontrolišu prolazak brodova iz istočnog dijela Bosfora u njegov zapadni dio. Tako da je topništvo ovih tvrđava u mogućnosti da spriječi dolazak svake pomoći Carigradu iz kraljevina koje se nalaze istočno od njega. Fatih sakuplja neophodno oružlje za osvajanje Carigrada, a naročito se interesuje za topništvo, dobavlja

mađarskog inženjera Urbana, koji mu gradi niz topova od koji je najznačajniji Sultanski top, čija je težina stotine tona, kojeg vuče stotinu jakih volova, na čijem nacrtu, izgradnji i probi je bio prisutan i sam sultan. Ojačava osmansku flotu sa različitim brodovima, znajući da opsada Carigrada neće biti potpuna bez jake flote, tako da broj brodova osmanske flote prelazi 400.

Politička djelovanja

Pošto je Fatih izvršio fizičke i psihičke pripreme unutar vojske, potpisuje ugovore sa susjednim državama Bizantije, kako bi se upotpunosti usmjerio na jednog neprijatelja i tako ojačao svoj položaj. Potpisuje ugovor sa Galtom, Venecijom i Mađarskom, mada oni sve te ugovore krše kada Fatih napada Carigrad, kako je to njihov običaj bio. Rekao je Uzvišeni Allah, u prijevodu značenja: „**Zar svaki put kada neku obavezu preuzmu - neki od njih je odbace jer većina njih ne vjeruje.**“ (El -Bekara 100) Čak više od toga, šalju svoje vojne snage kao ispomoć Bizantiji. Bizantiski imperator pokušava da odvрати Fatiha od njegova cilja, tako što mu poklanja različite hedije ili pokušava da potkupi neke njegove savjetnike, kako bi ga oni odvratili od njegova cilja, ali svi ti pokušaji propadaju i Fatih nastavlja prema svome cilju stabilan i nepokolebljiv. Tako biva imperator, pravoslavnog pravca, prisiljen da traži pomoć od „pape“, poglavara katoličke crkve, obećavajući mu da će raditi na ujedinjenju katoličke i pravoslavne crkve, te da će drugu učiniti pod patronatom prve, iako je između njih veliko i žestoko neprijateljstvo. Naravno papa prihvata ovu jedinstvenu ponudu, šalje izaslanika u Carigrad, koji održava predavanje u crkvi Aja Sofija, moleći za papu i objavljujući ujedinjenje dviju crkava, što izazva kod pravoslavnog stanovništva Carigrada suprostavljanje zajedničkom Imperatorovom i katoličkom radu. Tako da su neki pravoslavni prvaci govorili: „Bolje je da vidimo muslimanske turbane, nego kotoličke kupole!“

Početak opsade

Carigrad je okružen morima sa tri strane, bosfor, mermer i zalivom zlatni rog, koji je zaštićen ogromnim lancem, kako bi spriječio ulazak brodova. Dok je kopneni dio ograđen duplim zidinima, visina unutrašnjih zidova je 40 stopa, a vanjskih 60m, na kojima se nalaze odbrambene kule. Fatih priprema put od Edrene do Carigrada, kako bi transportovao velike topove, koje štiti vojska do njegova dolaska u četvrtak 26 Rebiul-Evela 857 hidžretske ili 6 aprila 1453 gregorijanske godine. U petak Sultan održava hutbu u kojoj bodri vojsku na borbu, citirajući ajete i hadise koji govore o vrijednosti džihada i šehadeta, što vojnici dočekivaju sa tekbirima i dovom. Sljedeći dan Fatih raspoređuje kopnene snage ispred vanjskih zidina u tri glavna ešalona, kao što iza njih postavlja rezervne snage. Raspoređuje topništvo, a stavlja Sultanski top ispred vrata Tub Kapi, kao što postavlja izviđačke snage na okolne uzvisine. U isto vrijeme muslimanska flota je u susjednim vodama Carigrada, tako da je na taj način, grad u potpunoj blokadi. Na drugoj strani Bizantijci raspoređuju vojnike na obrambene zidine, pojačavajući svoje utvrde. Muslimansko topništvo granatira odbrambene zidine, nanoseći im štetu, ali Bizantijci žure i popravljaju te štete. Kršćanska pomoć iz Evrope za Carigrad se ne prekida, tako da đenovski vojskovođa Džistijan uspijeva ući u Carigrad, poslije pomorske bitke sa pet brodova koji u sebi nose 700 evropskih dobrovoljaca, što bez sumnje podigne borbeni moral Bizantijcima. Muslimanska flota pokušava u početku bez uspjeha da pređe veliki lanac, kako bi zapalila Bizantijske brodove. Vjerski pravoslavni poglavari kruže po Carigradskim ulicama, bodreći vojsku na čvrstinu i sabur, kao što pozivaju ljude na odlazak u crkve, kako bi moliti za spas grada, čak više, pa i sam Konstantin odlazi u crkvu sa tim ciljem.

Nastavak u narednom broju, inša-Allah!

ŠTA SU POZNATI REKLI O MUHAMMEDU SALLALLAHU ALEJHI VE SELLEM

George Bernard Shaw Irski dramatičar, literarni kritičar i vodeća figura u teatru 20-og vijeka: *“Ako bi ijedna religija imala šansu da vlada Engleskom ili Evropom to bi mogao biti islam.”* *Ja sam Muhamedovu religiju uvijek visoko procjenjivao zbog njene prelijepe vitalnosti. To je jedina religija koja mi se čini da ima taj kapacitet da promjeni fazu postojanja, koja bi mogla da se svidi svim uzrastima*

Zapadni mediji, koji u stvari nisu ništa drugo do oružje u rukama zapadnjačke ratne mašinerije, su napokon pokazali svoje pravo anti-islamsko lice. Objavljivanje sramnih karikatura o Poslaniku Muhammede sallallahu alejhi ve sellem nam uistinu negovori ništa drugo do kakvi su oni sami. Oni uzaludno pokušavaju da nanesu štetu Poslaniku sallallahu alejhi ve sellem, a time štetu nanose samo sebi.

Allah džellešanuhu kaže u Kur'anu, u prijevodu ajeta: «**One koji Allaha i Poslanika Njegova budu vrijeđali Allah će i na ovome i na onome svijetu prokleti, i sramnu im patnju pripremiti.**» (Sura Al-Ahzab - 57) Oni ne shvataju da Allahovu vjeru Islam nemogu uništiti pa čak i kada bi sve snage ovoga svijeta na svoju stranu sakupili. Uzvišeni kaže, u prijevodu ajeta: «**Oni žele utrnuti Allahovo svjetlo ustima svojim, a Allah će učiniti da svjetla Njegova uvijek bude, makar krivo bilo nevjernicima.**» (sura As-Saff 8) Osvrnimo se u ovom kratkom tekstu na neke izreke poznatih ljudi o Poslaniku Muhammedu

sallallahu alejhi ve sellem.

1. Enciklopedija Britannika ga opisuje kao “...Mnogo detalja iz ranih izvora nam pokazuju da je on bio iskrena i dobra osoba koja je dobila poštovanje i lojalitet od drugih koji su isto bili

pametne, iskrene i dobre osobe.” (Vol. 12)

2. Michael H. Hart u svojoj knjizi ‘Ratings of Men’ (Klasificiranje ljudi) je stavio Poslanika alejhisselam stavio kao prvog na listi ko je doprinijeo dobrobiti u podizanju ljudskog roda: “Moj izbor

da stavim Muhameda na prvo mjesto na listi od najuticajnijih svjetskih osoba može iznenaditi neke čitaoce i staviti druge na sumnju, ali on je bio jedini čovjek u istoriji koji je bio daleko najuspješniji na oba nivoa religiozni i svjetski.” (M.H. Hart, THE 100: A RANKING OF THE MOST INFLUENTIAL PERSONS IN HISTORY, New York, 1978, p. 33)

3. LAMAR TINE istoričar priča o važnostima ljudskih velikih čuda: “Ako su veličina cilja, mala sredstva i zadivljujući rezultati tri kriterija za opis genija, ko se onda usuđuje da uporedi bilo kojeg velikog čovjek u moderenoj istoriji sa Muhamedom. Poznati ljudi su samo osnovali vojsku, zakone i državu. Oni su osnovali ništa više do materijalne moći koje su se rušile pred njihovim očima. Ovaj čovjek ne samo da je pokrenuo vojsku, zakone, carstva, ljude i dinastije, nego i milione ljudi od tad jedne trećine naroda koji je živio... Njegovo strpljenje u pobjedi, njegove ambicije, koje su potpunoma bile podložene samo jednoj ideji i ninakoji način neželeći

Nastavak na sl. strani

carstvo. Njegove beskonačne molitve, njegovi mistični razgovori sa Bogom, njegova smrt i njegov trijumf poslije smrti. Sve ovo svjedoči da nije pusto vjerovanje nego čvrsto ubjeđenje koje mu je dalo moć da prepravi dogmu (učenje). Ta dogma se sastojala iz dva dijela Jednoća Boga i svojstva Boga; prvo je šta je Bog a drugo je šta Bog nije... Filozof, pripovjedač, apostol, borac, osnivač ideja, reformista racionalnih dogmi, sa veličanjem Boga bez slika, osnivač dvadeset zemaljskih imperija i jednog spiritualnog, to je MUHAMMED. Kad uzmemo u obzir sva mjerila pod kojim se mjeri ljudska veličina onda možemo postaviti sebi pitanje POSTOJI LI VEĆI ČOVJEK NA SVIJETU OD NJEGA?" (Alphonse de Lamar tine, HISTOIRE DE LA TURQUIE, Paris, 1854, Vol. II, pp 276-277)

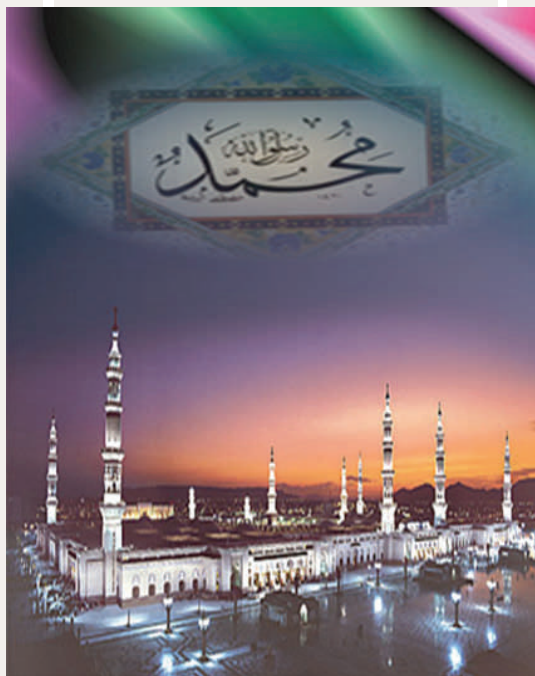
4. George Bernard Shaw Irski dramatičar, literarni kritičar i vodeća figura u teatru 20-og vijeka. Shaw je bio slobodni mislioc, branioc ženskih prava i advokat za socijalna pitanja. Kaže o Resullullahu "Ako bi ijedna religija imala šansu da vlada Engleskom ili Evropom to bi mogao biti islam." Ja sam Muhamedovu religiju uvijek visoko procjenjivao zbog njene prelijepe vitalnosti. To je jedina religija koja mi se čini da ima taj kapacitet da promjeni fazu postojanja, koja bi mogla da se sviđi

svim uzrastima. Ja sam njega proučavao- predivna osoba i po mom mišljanju daleko od toga da je anti-Krist, on se mora nazvati Spasioc Ljudskog Roda. Ja vjerujem kad bi njemu dali diktaturu modernog svijeta on bi uspio da riješi sve probleme na takav način koji bi donio puno potreban mir i radost." (George Bernard Shaw in 'The Genuine Islam,' Vol. 1, No. 8, 1936.)

5. K. S. Ramakrishna Rao, Indijac (Hindu) profesor Filozofije, u svojoj knjizi "Muhammad the Prophet of Islam" naziva ga "perfect model for human life (perfektnim primjerom za ljudski život)." Professor Ramakrishna

Rao objašnjava svoju izreku sa: "Muhammedov karakter, najteže je dobiti čitavu istinu o tome. Ja mogu uhvatiti samo jedan mali dio. Koji dramatični uspjeh od slikovitih scena. Tu je Muhammed Poslanik; Muhammed Borac; Muhammed Poslovni čovjek; Muhammed Predsjednik; Muhammed Pripovjedač, Muhammed Reformista; Muhammed Utočiste za siročadi; Muhammed Zaštitnik roblja; Muhammed Emancipator žena; Muhammed Sudija. Sve u svemu ove zadigvljujuće uloge u svim ovim dijlovima za ljudske aktivitete, on je kao heroj."

6. Mahatma Gandhi priča o karakteru

Muhammeda sallallahu alejhi ve sellem u listu Young India: "Sve više sam ubjeđen da nije mač taj koji je tražio mjesto za islamski način života. To je bila čvrsta jednostavnost, njegovo neuzdizanje, održavanje njegovih obećanja, njegova čvrsta veza s njegovim prijateljima i sljedbenicima, njegova nezastrašivost, njegova neustrašivost, njegovo absolutno vjerovanje u Boga i njegovu misiju. Ove stvari a ne mač su vodile do njihovog prebordenja svake prepreke. Kad sam zatvorio drugi dio Poslanikove biografije, bilo mi je žao što nije bilo više da čitam o njegovom velikom životu."

7. Thomas Carlyle (britanski istoričar i vodeća ličnost u Viktorijansko doba) u njegovoj knjizi 'Heroes and Heroworship' je jednostavno bio zapanjen sa: 'Kako je jedan čovjek svojeručno, zaraćena plemena i lutajuće beduine pretvorio u jaku civilizovanu naciju od manje od dva decenijuma.' ...On je morao da osvjetli svijet, Stvaraoc svjeta je tako naredio.'

8. Diwan Chand Sharma je napisao: "Muhammed je bio dobrota duše, i njegov uticaj je osjetit i nikad zaboravljen od onih oko njega." (D.C. Sharma, THE PROPHETS OF THE EAST, Calcutta, 1935, pp. 12)

9. Poznata indijaska poetičarka Sarojini Naidu kaže: "To je bila prva religija koja je propovjedala i praktikovala demokratiju; pred, u džamiji kad se čuje poziv na molitvu i kad se skupe oni koji se mole, tad se demokratija islama vidi pet puta dnevno kad sluga i kralj kleknu i kažu: 'Bog je najveći' Svaki put me zapanji ta nepodjeljena unija islama koja instinktivno od čovajka pravi brata." (S.Naidu, IDEALS OF ISLAM, vide Speeches & Writings, Madras, 1918, p. 169)

10. Riječi Profesora Hurgronje (islamolog i arabičar Christiaan Snouck Hurgronje (1857-1936)): "Vodeća nacija, osnovana od Islamskog Poslanika, je stavila principe na internacionalnu

ujedinjenost i ljudsko bratstvo na tako univerzalnim osnovama tako da bude vodilja za druge nacije." On nastavlja "Činjenica je da nijedana druga nacija može da se poredi sa onim što je Islam učinio za realizaciju ideje o Vodećoj Naciji."

11. Wolfgang Goethe, možda jedan od najvećih Evropskih pjesnika je rekao za Muhammeda alejhisselam: "On je Poslanik i nije pjesnik i zato se njegov Kur'an mora vidjeti kao Božanski zakon i ne kao knjiga od čovjeka, koja je napisana za edukaciju ili zabavu." (Noten und Abhandlungen zum Weststlichen Dvan, WA I, 7, 32)

POUKE I PORUKE IZ SURE JUSUF II.DIO

Dozvoljenost i propisanost natjecanja. Natjecanje biva s konjima, devama i u gađanju. Kao što je došlo u hadisu Ebu-Hurejre, radijallahu anh, da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: "Nema natjecanja osim s konjima, devama i u gađanju." (Tirmizi) U ovim stvarima, kojima se čovjek priprema i osposobljava za borbu, dozvoljeno je natjecanje za nagradu, dok u stvarima kojima se čovjek ne osposobljava za borbu, niti se njima potpomaže u širenju vjere, nije dozvoljeno natjecanje za nagradu

Pripremio Ebu Abdullah po istoimenom predavanju učenjaka Muhammeda Saliha el-Munedždžida

Nastavljamo sa dozvolom Uzvišenog Allaha, da ukratko spominjemo pouke i poruke iz sure Jusuf, moleći Uzvišenog da nas učini od onih koji slušaju i slijede ono što je najbolje i najljepše.

Uzvišeni Allah kaže, kao što stoji u prijevodu značenja: (8) "Kada oni rekoše: 'Jusuf i brat njegov draži su našem ocu od nas, a nas je čitava skupina. Naš otac, zaista, očito griješi. (9) Ubijte Jusufa ili ga u kakav predio ostavite, - otac vaš će se vama okrenuti, i poslije toga ćete dobri ljudi biti', - (10) jedan od njih reče: 'Ako baš hoćete nešto da učinite, onda Jusufa ne ubijte, već ga na dno nekog bunara bacite, uzet će ga kakva karavana.' (11) 'O oče naš,' - rekoše oni - 'zašto sumnjaš u naša osjećanja prema Jusufu. Mi mu zaista

želimo dobro. (12) Pošalji ga sutra s nama da se zabavi i razonodi, mi ćemo ga, sigurno, čuvati.' (13) 'Biće mi doista žao ako ga odvedete, a plašim se da ga vuk ne pojede kad vi na njega ne budete pazili' - reče Jakub. (14) 'Kako će ga vuk pojesti, a

nas ovoliko!' - rekoše oni -, 'mi bismo tada zaista bili izgubljeni.' (15) I kada ga odvedoše i odlučiše da ga bace na dno bunara, Mi mu objavismo: 'Ti ćeš ih o ovom postupku njihovu obavijestiti, a oni te neće prepoznati.' (16) I uveče dođoše ocu svome plačući. (17) 'O oče naš,' - rekoše - 'bili smo otišli da se trkamo,

a Jusufa smo ostavili kod naših stvari, pa ga je vuk pojeo. A ti nam nećeš vjerovati, iako istinu govorimo.' (18) I donesoše košulju njegovu lažnom krvlju okrvavljenu. 'U vašim dušama je ponikla zla misao' - reče on - lijepo strpljenje (i ja se neću jadati), od

Allaha ja tražim pomoć protiv ovoga što vi iznosite."

Pouke iz spomenutih riječi Uzvišenog Allaha:

8. Ljubomora tjera ljude da čine nepravdu i zlo jedni drugima, kao što su i braća Jusufova nakon što su postala ljubomorna na njega odlučili da mu nanesu zlo i da ga se riješe.

9. Ova ljubomora može da bude tolika da se iz nje javi želja za ubistvom osobe na koju se ljubomorno, kao što se kod Jusufove braće javila želja za njegovim ubistvom pa su rekli: "Ubijte Jusufa ...". Možemo sličnu stvar vidjeti kod Ademovih sinova, Habila i Kabila. Uzvišeni Allah kaže, kao što stoji u prijevodu značenja 27. ajeta sure: "I ispričaj im o dvojici Ademovih sinova, onako kako je bilo, kada su njih dvojica žrtvu prinijeli, pa kada je od jednog bila primljena, a od drugog nije, ovaj je rekao: 'Sigurno ću te ubiti!' - 'Allah prima samo od onih koji su dobri' - reče onaj."

Nastavak na sl. strani

10. Ukoliko šejtan navede čovjeka da počini grijeh i on se prepusti tom grijehu tvrdeći da će se poslije pokajati za njega, njegovo pokajanje nije ispravno. Npr. ako neko kaže: "Sada mogu da radim svašta. Poslije ću se pokajati za svoja djela i krenuti Pravim putem", postupak ovakvog čovjeka (a danas je veliki broj sličnih njemu) je neispravan. Uzvišeni Allah spominje riječi Jusufove braće, kao što stoji u prijevodu značenja: **"Ubijte Jusufa ili ga u kakav predio ostavite, - otac vaš će se vama okrenuti, i poslije toga ćete dobri ljudi biti"**. Dakle, oni su rekli: "Počinimo ovaj grijeh! Ubijmo Jusufa! Zatim, poslije se pokajmo i postanimo dobri ljudi!" Ko im garantuje da će oni poslije ovog grijeha krenuti Pravim putem! Šejtan pride čovjeku i kaže mu: "Počini ovaj grijeh, a zatim se pokaj! Allah će ti ga oprostiti!" I čovjekova duša, slaba, sklona strastima, počini grijeh, neznajući da su srca svih ljudi između dva Allahova, subhanehu ve te'ala, prsta. On Uzvišeni ih okreće kako hoće. Uzvišeni Allah kaže, kao što stoji u prijevodu značenja 24. ajeta sure El-Enfal: **"O vjernici, odazovite se Allahu i Poslaniku kad od vas zatraži da činite ono što će vam život osigurati; i neka znate da se Allah upliće između čovjeka i srca njegova, i da ćete se svi pred Njim sakupiti."** Možda baš taj grijeh bude razlogom da se njegovo srce zapečati i da do njega nikad više ne dospije Uputa. Zato je na vjerniku i vjernici da, kada im pride šejtan i počne da ih navodi na zlo, odbiju ga od sebe, zatraže utočište kod Uzvišenog Allaha od njega i ne razmišljaju o grijehu. Islamski učenjaci kažu da će vjernik na Sudnjem danu prelaziti preko Sirat-čuprije onom brzinom kojom je odbijao od sebe loša djela na dunjaluku i žurio za činjenjem dobrih djela.

11. Čovjek ukoliko nešto ne voli, prezire to i ne bi želio da mu se to desi, ne treba da to spominje drugim ljudima. Pogotovo način kako bi mu se to loše djelo moglo dogoditi, jer ljudi su slabih duša. Mijenjaju se iz dana u

dan. Prijatelji koji su danas, možemo reći, nerazdvojni, sutra, Allah jedini zna kakvi će biti. Uzvišeni Allah spominje riječi Ja'kuba, alejhis-selam, kao što stoji u prijevodu značenja: **"... a plašim se da ga vuk ne pojede kad vi na njega ne budete pazili"**. Njegovi sinovi su učinili ono čega se on i bojao, a to je nestanak Jusufa. I upravo na onakav način za koji je on, Ja'kub, alejhis-selam, i smatrao da se može učiniti zlo Jusufu. Došli su mu i rekli: **"O oče naš bili smo otišli da se trkamo, a Jusufa smo ostavili kod naših stvari, pa ga je vuk pojео."** Zbog toga, čovjek treba dobro da pazi kome se povjerava i u kojim se sve stvarima povjerava. Vjerniku treba da bude dovoljan jedino Allah. Treba da zna da mu ljudi ne mogu učiniti niti korist niti štetu bez Allahove dozvole. Predivne su riječi Fudajl b. 'Ijjada, rahmetullahi alejh, kada kaže: "Uistinu čovjek kada upozna ljude, odmori se!"

12. Uzvišeni Allah učinio je Jusufa postojanim od samog početka: **"I kada ga odvedoše i odlučiše da ga bace na dno bunara, Mi mu objavismo: 'Ti ćeš ih o ovom postupku njihovu obavijestiti, a oni te neće prepoznati.'"**

13. Vjernik koji gleda Allahovim, Subhanehu ve Te'ala, nurom, čiji je život ispunjen pokornošću Uzvišenom Allahu, olahko razotkriva ljudska pretvaranja i simulacije ma kakvim tvrdnjama one bile popraćene: **"I uveče dodoše ocu svome plačući. 'O oče naš,' - rekoše - 'bili smo otišli da se trkamo, a Jusufa smo ostavili kod naših stvari, pa ga je vuk pojео. A ti nam nećeš vjerovati, iako istinu govorimo.' I donesoše košulju njegovu lažnom krvlju okrvavlјenu. 'U vašim dušama je ponikla zla misao' - reče on."**

14. Rad po osnovanim indicijama i pretpostavkama. Ja'kub, alejhis-selam, je vidio Jusufovu košulju lažnom krvlju okrvavlјenu. Za čudo, košulja je bila cijela, nepocijepana, i na njoj se nisu vidjeli tragovi vucijih zuba pa kako ga je mogao da pojede vuk?! Kakav je to vuk koji traga za hranom i na kraju,

nakon što naiđe na dijete, lijepo ga raspremi a zatim pojede?!

15. Dozvoljenost i propisanost natjecanja. Natjecanje biva s konjima, devama i u gađanju. Kao što je došlo u hadisu Ebu-Hurejre, radijallahu anh, da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selleme, rekao: **"Nema natjecanja osim s konjima, devama i u gađanju."** (Tirmizi) U ovim stvarima, kojima se čovjek priprema i osposobljava za borbu, dozvoljeno je natjecanje za nagradu, dok u stvarima kojima se čovjek ne osposobljava za borbu, niti se njima potpomaže u širenju vjere, nije dozvoljeno natjecanje za nagradu. Dakle, imamo tri vrste natjecanja:

- dozvoljeno natjecanje za nagradu,
- dozvoljeno natjecanje ali ne i za nagradu,
- zabranjeno natjecanje.

Primjer dozvoljenog natjecanja za nagradu jeste natjecanje u gađanju oružjem na konjima, natjecanje u gađanju s avionima, minobacačima, tenkovima i svemu što ima svojstvo gađanja, jer svim tim čovjek se osposobljava za borbu, znači u ovim slučajevima dozvoljeno je da se postavi nagrada u natjecanju. Ibnu Tejmiyye, rahmetullahi alejh, ovoj vrsti natjecanja pridodao je i natjecanje u svrhu širenja vjere. Tako, da nam je dozvoljeno odrediti nagradu za natjecanje npr. u hifzu Kur'ana i hadisa. Primjer dozvoljenog natjecanja ali ne i za nagradu jeste primjer natjecanja u trčanju. Primjer zabranjenog natjecanja jeste natjecanje u borbi pijetlova, bikova i sličnog. Ova vrsta natjecanja nije dozvoljena ni za nagradu niti bez nagrade jer se njome pate i iskorištavaju životinje.

16. Neophodnost savjetovanja i upozoravanja čovjeka na grijeh koji je počinio kako bi se pokajao za njega i prestao s istim, kao što je učinio Ja'kub, alejhis-selam: **"U vašim dušama je ponikla zla misao"**.

17. Razlika između "lijepog strpljenja" i običnog strpljenja. Islamski učenjaci kažu da je "lijepo strpljenje" ono koje nije popraćeno jadikovanjem.

PARNIČENJE PRED NEISLAMSKIM SUDOM

Rekao je uvaženi i cijenjeni šejh Abdurrahman ibn-Nasir el-Berrak (profesor akide na "Ma'hedul-ilmii" u Rijadu, učenik Muhammeda Emina eš-Šenkitija, Abdulaziza ibn-Baza, Abdurrezzaka el-Afifija, rođen 1352. po hidžretskom kalendaru): "Musliman kojem je učinjena nepravda u nevjerničkoj državi, i ugrožen je njegov život, imetak ili čast, ima pravo podići parnicu ili tužbu kod bilo koga ko mu može pomoći u ispravljanju nepravde i njenom otklanjanju. Onaj kome je učinjena nepravda može tražiti pomoć od bilo koje strane, ali mu nije dozvoljeno pri tome učiniti nepravdu optuženome, tj. ne smije tražiti više od svog prava koje mu po Šerijatu pripada. Ako zna da će instanca pred kojom želi povesti parnicu nanijeti nepravdu optuženome, tako što će ga obavezati novčanom naknadom koja prelazi granicu koju je islamski kazneni zakon postavio, nije mu dozvoljeno uzeti više od onoga što mu pripada.

Podizanje parnice u ovome slučaju (traženju vlastitih prava) ne spada u "tehakum ile-t-tagut" - tj. traženje tagutskog suda ili odlazak kod "taguta" kako bi se čuo njegov sud i radilo po njemu, jer je pravo značenje "tehakuma ile-t-tagut" (traženja tagutskog suda): davanje prednosti "tagutskom" sudu nad Allahovim sudom, zadovoljstvo njime, i njegovo širokogrudno prihvaćanje i ako se zna da je on suprotan Allahovom sudu. Na primjer, nije dozvoljeno ženi podići tužbu protiv muža pred sudom, ukoliko zna da će ga sud obavezati nečim čime ga Šerijat ne duži. Ženi nije također dozvoljeno podići parnicu koja će joj donijeti istu količinu nasljedstva kao muškom nasljedniku, jer je to suprotno šerijatskoj podjeli po kojoj muškom nasljedniku pripada koliko dvjema ženskim.

Nema sumnje u to da je podizanje parnica pred nešerijatskim instancama vlasti i sudovima, jedan vid "darure" - prinude, jer ako bi smo zabranili muslimanima kojima je učinjena nepravda da je na ovakav način isprave, time bi oni bili dovedeni u tešku poziciju, pretrpjeli bi veliku štetu, i otvorili bi vrata silnicima i zločincima za poigravanje sa njihovim životima i imecima." (Pogledaj: albarrak.islamlight.net. Fetva je postavljena 6. 10. 1426./8. 11. 2005.).

Semir Imamović

NEMA SMETNJE DA MUŽ OGASULI SVOJU ŽENU

Pitanje: Mnogo smo puta čuli od neukih ljudi da žena svojom smrću postaje haram svome mužu i nije dozvoljeno da je gleda i da je ukopa u mezar. Da li je ovo tačno?

Odgovor: Šerijatski argumenti ukazuju na to da nije grijeh i ne smeta da žena ogasuli svoga muža i da ga gleda. Takođe, nema sumnje da čovjek ogasuli svoju suprugu i da gleda u nju. Esma bint Umejs, radijallahu anha, ogasulila je svoga muža Ebu Bekra es-Sidika, radijallahu anhum, a i Fatima, radijallahu anha, oporučila je da je ogasuli njen muž Alija, radijallahu anhum. Allah je Onaj Koji ukazuje na ono što je ispravno!

Šejh Ibn-Baz

NIJE DOZVOLJENA UDAJA ZA NEVJERNIKA

Pitanje: Da li je dopušteno da se djevojka muslimanka uda za kršćanina koji je odlučio zbog nje primiti islam. On je zatražio da se ona uda za njega, pa će on napustiti svoju (ne)vjeru i prihvatiti islam. Šta u ovom slučaju?

Odgovor: Muslimanki nije uopće dopušteno udati se za nevjernika, na osnovu riječi Uzvišenog Allaha: "One nisu njima dopuštene, niti su oni njima dopušteni." (El-Mumtehine, 10.) Uzvišeni kaže: "Ne udavajte vjernice za mnogobošce dok ne postanu vjernici." (El-Bekara, 221.) Ako nevjernik primi islam i lijepo ga primijeni, to je dopušteno. Međutim, prije samog sklapanja braka neophodno ga je provjeriti u vezi redovnog obavljanja namaza, posta i ostalih ibadeta, poznavanje Kur'ana i propisa u njemu, ostavljanja alkohola i svih zabranjenih djela i promjene u vjeri u ličnim dokumentima. Nakon što primi islam, neophodno je pričekati dovoljno vremena u kojem bi se obistinilo njegovo primanje islama kako ne bi upotrijebio islam kao varku samo da bi se oženio, a zatim, nakon ženidbe, ponovo se vratio svojoj nevjeri! Ako bi tako postupio, dužnost ga je ubiti, na osnovu riječi Poslanika, salallahu alejhi ve sellem: "Ubijte onoga k'o promijenio svoju vjeru!"

Šejh Ibn-Džibrin

ISTINA O ISA'U SINU MERJEMINU

Tako su se mudžize Isa'a slagale sa onim u što je on pozivao, a to pozivanje je pored jednoće Stvoritelja sadržavalo i odgoj duše, vjerovanje u proživljenje, te da tamo postoji budući svijet na kojem će biti nagrađeni dobročinitelji, a kažnjeni grijешnici. Kada pogledamo u Kur'anske ajete u kojima je spomenut Isa, alejhisselam, naći ćemo da je on bio čovjek i da je bio jedan od Poslanika koji pozivaju u Allahovu jednoću

Piše Muhammed Basara

Kaže Uzvišeni Allah kada govori o Merjemi, u prijevodu ajeta: "A i onu koja je sačuvala svoju čast u njoj život udahnusmo i nju i sina njezina znamenjem svjetovima učinismo". (El-Enbija, 91) Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: "Samo su tri osobe progovorile dok su još bile u kolijevkama i spomenuo je Isa'a alejhisselam".

(Buhari, 34-36)

A l l a h o v , džellešanuhu, zakon na zemlji jeste da stvara dijete od čovjeka i žene, a kao dokaz Njegove moći, On stvori nešto što se kosi s tim zakonom, kao što je to slučaj sa stvaranjem Allahovog Poslanika Isa'a, alejhisselam. Rekao je Allah, džellešanuhu u prijevodu ajeta:

"Isaov primjer kod Allaha je kao primjer Adema kojeg je stvorio od zemlje zatim rekao budi i on je

nastao". (Ali Imran, 59) Rekao je Ibn Kesir, rahimehullah: „Allah je stvorio Isa'a sa jednom riječi "Kun" (budi), koju je poslao po meleku Džibrilu, alejhisselam.

Rođenje Isa'a, alejhisselam

Merjem, kći Imranova, potomak

to je njoj u stvari bilo i naređeno od Uzvišenog, kao što Allah, džellešanuhu, kaže u suri Ali Imran, u prijevodu ajeta: „O Merjema, budi poslušna svom Gospodaru i licem na tlo padaj i sa onima koji molitvu obavljaju i ti obavljaj.“ (Ali Imran, 43) I to je ustvari bio jedan vid pripreme za ono što je slijedilo.

Zatim je meleki obavještavaju o njenom stepenu kod Allaha kao što to vidimo iz z n a č e n j a Allahovih riječi u prijevodu ajeta: „I kad meleki rekoše, tebe je Allah odabrao i čistom učinio i boljom od svih žena na svijetu učinio.“ (Ali Imran, 42) I nakon toga slijedi radosna vijest o djetetu kojeg će joj Allah, džellešanuhu,

podariti, ali na poseban način. Stvorit će ga sa jednom riječju, bez dodira muškarca. Ime će mu biti Isa sin

PALESTINA

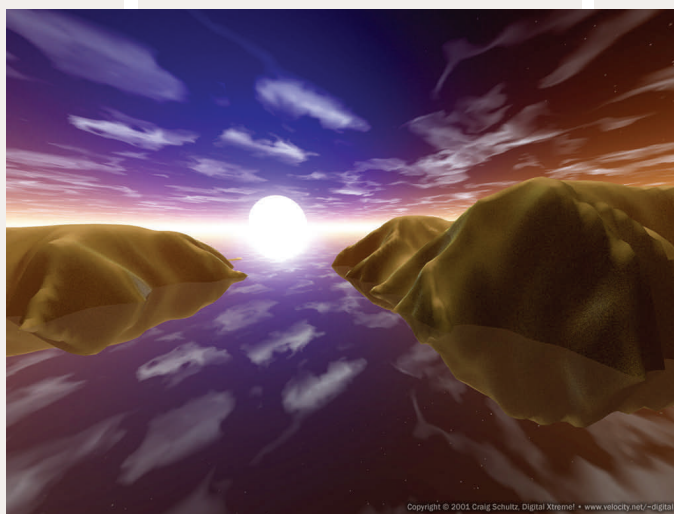
Davuda, alejhisselam, je bila poznata u svom narodu po ibadetu i čednosti, a

Merjemin. Nema sumnje da je to u njoj izazvalo čuđenje, kako da ima dijete kad je nijedan muškarac nije ni dodirnuo, kao što je ovaj događaj koji se morao desiti u njoj izazvao strah i pomisao šta će kazati njen narod o djevojci koja je zaniijela i porodila se bez ikakvog kontakta sa čovjekom. To je nju udaljilo daleko od pogleda ljudi, zatim joj dolazi savjet od Džibrila, alejhisselam, ako bude upitana šta je to što nosi i kako je došlo, da samo šuti i da išareti kako se zarekla Gospodaru na šutnju i da pokaže na dijete, tj da njega pitaju. I nakon porođajnih bolova i porođaja valjalo se pojaviti među narod, ali se istina morala pokazati. Nema sumnje da je njen porođaj bio veliko iznenađenje za njen narod, nisu mogli da spoje dvije suprotne stvari, tj. tako čestita djevojka i poznata po ibadetu da dođe sa djetetom, stvarno čudo. To ih je navelo da porazgovaraju s njom. I kada su došli kod nje ona je postupila po savjetu Džibrila, alejhisselam, što je njih još više naljutilo, kako da pitamo dijete koje se tek rodilo, pomislili su da se ona sa njima izigrava. U tom trenutku Allah, džellešanuhu, daje Isa'u, alejhisselam, da progovori i da odgovori na potvore i opravda svoju majku. "Ja sam Allahov rob" - ono reče - "meni će On Knjigu dati i vjerovjesnikom me učiniti i učiniće me, gdje god budem, blagoslovljenim, i narediće mi da dok sam živ molitvu obavljam i milostinju udjeljujem, i da majci svojoj budem dobar, a neće mi dopustiti da budem drzak i nepristojan. I neka je mir nada mnom na dan kada sam se rodio i na dan kada budem umro i na dan kada budem iz mrtvih ustajao!" (Merjem, 30-33) Pored toga što je Allah, džellešanuhu, Isa'a, alejhisselam, stvorio na način suprotan Njegovom zakonu na zemlji, te pozivanja ljudi Allahu još u kolijevci, darovao mu je i druge stvari koje su bile mudžize i u

isto vrijeme dokaz Allahove moći i dokaz Isa'ovog poslanstva.

Isa i njegove mu'adžize

Od tih mudžiza je oblikovanje ptice od ilovače, zatim puhanjem u nju, ona bi poletjela sa Allahovom dozvolom. Zatim potiranje po čovjeku koji je od rođenja slijep, nakon čega bi progledao, liječenje gubavih, oživljavanje umrlih, tako kad bi pozvao mrtvacu da ustane, isti bi oživio i to je bila jedna od najvećih mudžiza, kojom je Allah, džellešanuhu, počastio ovog Poslanika. Ovdje se postavlja pitanje

zašto baš ova vrsta mudžize. Kažu učenjaci da je to iz razloga što je ova vrsta mudžiza odgovarala za narod koji je u tom vremenu živio, jer su oni u potpunosti negirali dušu, onaj svijet i ponovno proživljenje. Primjer one ptice koju bi napravio od ilovače, potom udahnuća duše u nju, ona bi poletjela sa Allahovom dozvolom, tako i onaj mrtvac kojeg bi Isa, alejhisselam, dozvao, odazvao bi se, a sve to zbog spajanja duše sa tim tijelom, uz Allahovu dozvolu. Tako su se mudžize Isa'a slagale sa onim u što je on pozivao, a to pozivanje je pored jednoće Stvoritelja sadržavalo i odgoj duše, vjerovanje u proživljenje, te da tamo postoji budući svijet na kojem će biti nagrađeni dobročinitelji, a kažnjeni grijешnici. Kada pogledamo u Kur'anske ajete u kojima je spomenut Isa, alejhisselam, naći ćemo da je on bio čovjek i da je bio jedan od Poslanika koji pozivaju u Allahovu

jednoću. Kaže Allah, džellešanuhu, u prijevodu značenja: "I kada Allah kaže: O Isa jesi li ti ljude pozivao da pored Allaha obožavaju tebe i tvoju majku, on će odgovoriti Uzvišen neka si Ti! Meni nije prilično da govorim ono što nemam pravo. Ako sam ja to govorio, Ti to znaš, Ti znaš ono što ja znam, a ja ne znam ono što Ti znaš. Samo Ti poznaješ skriveno. Ja sam im samo govorio ono što si mi Ti naredio, klanjajte se Allahu i mome i svome gospodaru". (El-Maida, 116/117) Neki su stvaranje Isa'a, alejhisselam, uzeli sebi kao dokaz njegovog božanstva,

Uzvišen neka je Allah od onog što mu oni pripisuju. Dok je druga strana otišla u drugu krajnost i potvorila njegovu majku Merjem, da je nečasna i sumnjaju u sam dolazak Isa'a, alejhisselam, na ovaj svijet. Allah, džellešanuhu, odgovara i jednima i drugima sa jednim ajetom, koji glasi u prijevodu: „Zaista je primjer Isa'a kao primjer Adema, kojeg je Allah stvorio od zemlje zatim rekao budi i tako je nastao. I ovo je istina od Gospodara tvoga i zato ne sumnjaj.“ (Ali Imran, 59/60). Rekao je Ibn Kesir u tumačenju ovih ajeta: "Onaj ko je stvorio Adema bez oca i majke, moćan je da stvori i Isa'a, alejhisselam, bez oca, a ako je dozvoljeno prepisati Isa'u božanstvo, Adem, alejhisselam, bi imao veće pravo na to, a poznato je i svi su složni da je to ništavno. Allah je htio da pokaže svoju moć stvaranjem Adema bez oca i majke, zatim njegove žene Have koju je stvorio od čovjeka i na kraju Isa, alejhisselam, koji je stvoren bez oca kao što je stvorio čovječanstvo od oca i majke".

I nema sumnje da je stvaranje Adema, alejhisselam, koji je stvoren od zemlje u našim očima teže od stvaranja, Isa'a, alejhisselam, koji je stvoren od insana. Rekao je Uzvišeni u prijevodu ajeta: "To je Isa sin Merjemin, to je prava istina o njemu, onaj u koga oni sumnjaju". (Merjem, 34)

ZAHVALNA MAGARICA

Ja sam jedna magarica. Živjela sam davno u pustinji sa Halimom Sa'diyah. Zahvalna sam Allahu zato što mi je dao šansu da živim s njom i da je služim. Poslušaj zašto!

Halima je siromašna i kako bi zaradila nešto para ona doji drugu djecu. Majke koje ne mogu da doje svoju djecu traže zato druge žene koje to mogu. To je Arapska tradicija. Halima živi u jednom šatoru sa svojom bebom i svojim mužem koji se zove Al-Harith. Oni žive na suhoj, praznoj i neplodnoj zemlji. Zato sam ja vrlo mršava i slaba. Ponekad probam otići sa kozama da pasem svježu travu a Halima me onda traži. Ona me uvijek sveže pred šator zato što se boji da ne pobjegnem. Danas je Halima odlučila da ide nekuda. Ona sjeda na moja leđa a njen čovjek sjedi na kamili koja je isto mršava. Mi idemo koliko možemo brzo kroz vruću pustinju. Tako je vruće. Ja sam vrlo umorna. Ne mogu više brzo ići. Halimina beba još uvijek samo plače. Halima proba da nahrani njenu bebu ali nema mlijeka. Njen čovjek je tužan i kaže: 'Kako ćeš moći davati mlijeko

drugom djetetu kad nemaš ni za naše?' 'Ako se nađe neko da mi dâ svoju bebu, onda će mi oni dati i para. Za te pare mogu kupiti hrane tako da ću opet imati mlijeka. Nadam se da ću dobiti dijete od bogate porodice, tako da će mi dati dovoljno para.' kaže Halima. Nakon dugo vremena me je zainteresovalo kuda idemo. Pitam kamilu: 'Kuda mi to idemo?' 'Mi idemo u Mekku,' kaže umorna kamila. Meni je drago što sam to čula. Ne znam zašto, ali odjednom osjećam da je Mekka pravo mjesto u koje trebamo da idemo. Ubrzala sam korak kako bih trčala prema narodu u Mekki. Halima je sretna zato što će onda stići tamo prije drugih žena. Kad smo došli u Mekku Halima se ražalosti. Ona svugdje pita za bebu ali bez uspjeha. Potrajalo je dugo ali nije mogla da nađe niti jednu bebu za dojenje. 'Izgleda da ćemo odmah ići kući; umorni i gladni,' kaže ona. Ja sam tako žalosna. Niko neće da dâ svoju bebu Halimi. Zato što ona izgleda tako jadno i siromašno. Kad se malo odmorila opet je probala. Nakon malo vremena se vratila. Gladala je radosno i uzvikivala:

'Elhamdulillah! Dobila sam jednu divnu bebu!'. Smo smo bili sretni. Halima je dobila bebu koju je tražila. Nosila je bebu u rukama i sjedila na mojim leđima. Ja osjećam predivan miris te bebe, čudan miris. Halima je utišala bebu. SubhanAllah. Beba je mirna, dobra i tako lijepa kao pun mjesec. Al-Harith je došao da vidi bebu i beba mu se puno svidjela. 'Čije je to dijete i kako se zove?' upita on. 'On se zove Muhammed. Njegovo cijelo ime je Muhammed sin od Abdullaha sin od Abdul Mutaliba. Njegov djed je Abdul Mutalib, poglavica od Kurejšija i svako ga poštuje. Njegov otac je Abdullah. On je umro kad mu je žena bila trudna. Dijete je dakle siroče. Njegova majka je Amina, kćerka od Wahaba. Ona je dobra žena koju svako poštuje' odgovorila je ponosno Halima.

Al-Harithu je bilo drago. Vraćamo se kući. Ja nosim Halimu i Muhammeda. Odjednom osjećam nešto čudno, sad imam puno snage da hodam, mogu čak i trčati. Trčim za narodom koji je već napustio Mekku. Osjećam se jakom i uopšte nisam više gladna!

Izgleda kao da sam se puno najela i napila. Tako se isto osjeća i kamila na kojoj je sjedio Al-Harith. I ona je isto puna snage. Napokon smo došli do šatora. Zato što Muhammed kod nas živi dobili smo puno blagostanja od Allaha. Sve se promijenilo. Mjesecima nije padala kiša a sad odjednom oblaci prekrivaju nebo. Počinje da pada kiša. Suha pustinja

postaje zelena. Sad imamo dovoljno vode i niko više nije žedan. Halima i njen muž su vrlo sretni. Sad Halima ima dovoljno mlijeka za svoje dijete i za Muhammeda. Ona je tako sretna. Oni su sad postali bogati i dobivali su blagoslov od Allaha. Halima i Muhammed se često voze na meni. Ja sam sretna zato što sam često u njegovoj

blizini. Kad nosim Muhammeda i Halimu po jakom suncu kroz pustinju uopšte mi nije vruće! Izgleda kao da uvijek idemo ispod jednog oblaka koji nas štiti od vrućine. Muhammed je sada dvije godine kod Halime. Ona sjedi na mojim leđima i mi idemo u Mekku. Čitavo vrijeme je bila tužna jer joj se teško rastati od Muhammeda. Njen muž Al-Harith je isto tužan. I on je zavolio Muhammeda kao da je njegov sin. Kako će mu samo nedostajati Muhammed! Tako smo došli do Aminine kuće u Mekki. Čujem Aminin nježni glas iz kuće. Pokucali su na njena vrata. Amina je zagrlila Halimu. Kako je bila samo sretna da vidi svoje divno dijete! Halima kaže: 'Došlo je vrijeme da vam vratimo vašeg sina

ali ako hoćete on može ostati još kod nas. Mi ga puno volimo.' Amina gleda sa ljubavlju svoga sina. Ona vidi kako je Muhammed porastao i kako je zdrav! Za nju je važno da njen sin odraste u jakog dječaka. 'U redu' kaže ona. Halima i njen muž su sretni što Muhammed opet može ići s njima. Na putu sam tako brzo trčala da je izgledalo kao da

letim. Oni me sa ponosnom gledaju. Ne mogu da vjeruju da sam to ja, ona Halimina magarica. Dani su brzo prolazili. Dvoje djece se uvijek zajedno igralo. Jedan dan je Halimino dijete došlo i reklo Halimi da se nešto desilo sa Muhammedom: 'Došla su dva čovjeka u bijeloj odjeći. Uzeli su mog brata Muhammeda sa sobom.' Jeli to Muhammed otet?!' vikao je iznenađeno Al-Harith. 'On nam je povjeren, mi smo odgovorni za njegovu sigurnost!' 'Mi smo se igrali i odjednom su došla ta dva čovjeka. Jedan je otvorio Muhammedova prsa. Drugi je stavio nešto u njegova prsa i tada su otišli' kaže mali dječčić. Al-Harith pita svoga sina: 'Gdje je on sada, moramo ga tražiti!'

Tada su vidjeli Muhammeda kako mirno sjedi na zemlji sa lijepim osmjehom na svom lijepom licu. Muhammed je zdrav ali ovaj događaj je prepao Halimu i Al-Haritha. Oni idu da vrate Muhammeda njegovoj porodici. Ispričali su Amini šta se desilo taj dan. Amina je mirna; ona zna da će njen sin postati važan čovjek kad

bude stariji. Oni su ostavili Muhammeda kod njegove majke. Ta dva čovjeka koja su došla Muhammedu su bili meleci. Oni su imali zadatak od Allaha da očiste Muhammedovo srce tako da ne bude nikakve zlobe u njemu. Tako je pripremljen za svoj zadatak da bude Allahov Poslanik koji će prenijeti Islam na čitav svijet.

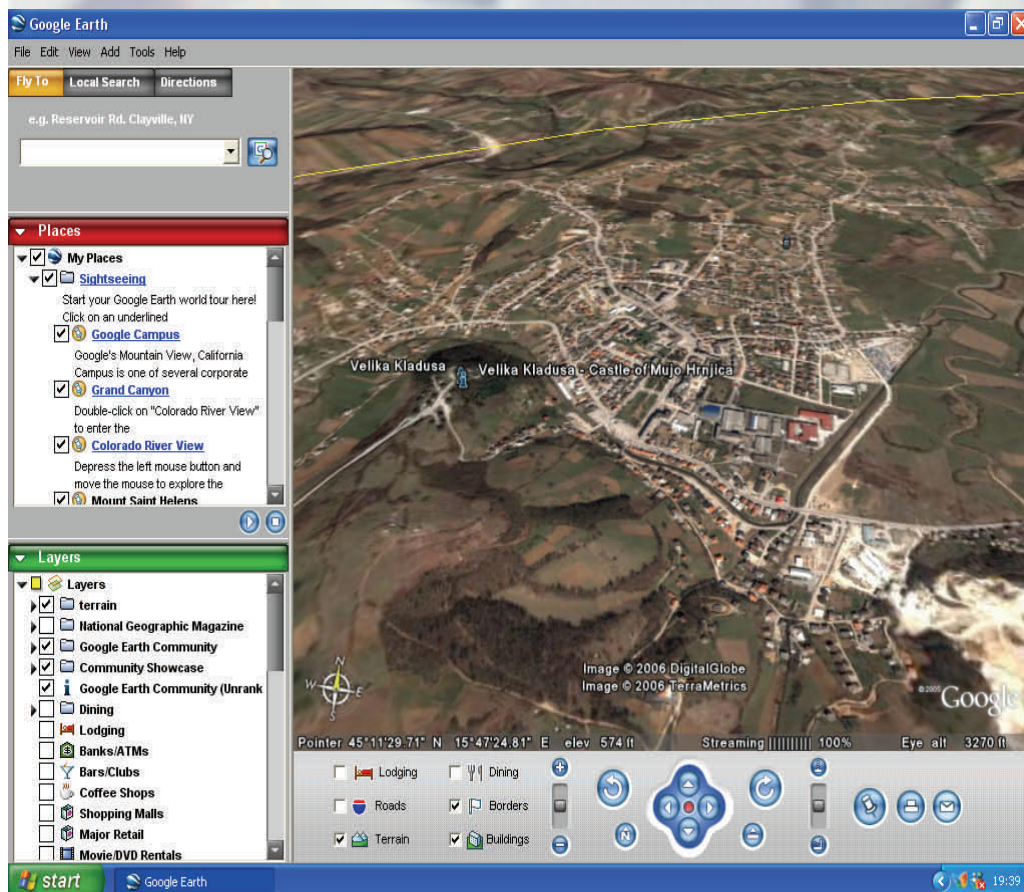
Da ga Allah Subhanehu ve Te'ala nagradi. Amin.

S Googleom po Zemlji i Marsu

Nakon programa Google Earth kojim možete istraživati Zemlju, isto možete činiti i s Marsom. Google Mars omogućuje vam istraživanje planina, kanjona i labirinata kanala na Crvenom planetu samo jednim klikom na miš. Uz pomoć Google Marsa moguće je lebdjeti iznad najvećeg kanjona u

Sunčevu sustavu Valles Marineris, posjetiti divovski vulkan Olympus Mons, koji je čak tri puta veći od Mount Everesta ili, pak, obići mjesta spuštanja dvaju Marsovih rovera Spirita i Opportunityja. Programi Google/Zemlja i Google/Mars se mogu downloadirati s Googleovog sitea.

<http://www.google.com/mars/>

Windows Vista stiže

Microsoft je potvrdio da će Windows Vista – nasljednik Windows XP operativnog sistema biti dovršen tokom ove godine. Poslovni korisnici će Visti već u decembru 2006. moći kupiti, dok širi krug korisnika do Viste može doći tek u januaru 2007.

Microsoftovi partneri, poput Hewlett Packarda su izrazili svoju snažnu podršku Microsoftovoj odluci da se plasiranje Viste na šire tržište pomakne za januar 2007. godine.

Microsoft je ovim dao dovoljno vremena partnerima da se pripreme za prihvatanje novog operativnog sistema. Windows Vista je trenutno dostupna za oko

2 milijona testera.

„A ko govori ljepše od onoga koji poziva Allahu, koji dobra djela čini
i koji govori: "Ja sam doista musliman!"
(Prijevod sure: Al-Fussilat 33)

POŠTOVANI ČITATELJI!

Da li vam se sviđa Islamski Časopis El-Asr?
Da li želite nekome pomoći da inšaAllah zavoli i da praktikuje
vjeru islam?

Da li mislite da bi mu u tome pomoglo redovito čitanje El-Asra?
Da li želite da na vrijeme dobijate svaki broj kući ili da nekome kao
hediju poklonite da godinu dana čita redovito ovaj časopis?

Ako je vaš odgovor „da“, obratite nam se preko e-maila ili
telefona, u vezi regulisanja godišnje pretplate:

e-mail adresa: el-asr@hotmail.com

Broj telefona: 0031 625 320 042

Cijena pretplate za zemlje Evropske Unije: 30,00 euro
Cijena pretplate za zemlje van Evropske Unije: 35,00 euro

Redakcija Islamskog Časopisa El-Asr

EL ASR

inšaAllah

informativni islamski časopis

El - Asr

IZDVAJAMO:

- VARANJE I PREVARA
- TEVBA - POKAJANJE
- STANJE ŽENA U DŽENNETU
- HAMAZ - SVJETLO NA SUDNEM DANU
- IZMEĐU RAZILAŽENJA I PRAVEDNOSTI
- BITKA ZA CARIGRAD - KONSTANTINOPOL

Uskoro inšaAllah na internetu: www.el-asr.com

NOVO na DVD

POD ZASTAVOM MUHAMMEDA
arapska verzija filma

**ALIBABINO
POKAJANJE**

USKORO NA DVD

crtani filmovi:

**Lav Ajni Džaluta
Kabil i Habil
Soko Kavkaza**

HADŽ 2006

www.kewser.net